

Sygnatura akt II AKa 149/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2022 r.

4. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Maciej Skórniak (spr.)

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Agata Regulska

Protokolant: Magdalena Szymczak

5. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) w J. Anny Surowiak

6. po rozpoznaniu w dniach 27 stycznia i 22 lutego 2022 roku

7. sprawy

8. A. G. oskarżonego z art. 586 ksh

9. W. H. (1) oskarżonego z art. 586 ksh

10. M. G. (1) oskarżonego z art. 586 ksh, art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

11. T. G. (1) oskarżonego z art. 586 ksh, art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 271 § 3 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

12. na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych, prokuratora co do T. G. (1), M. G. (1) i W. H. (1), a także przez oskarżyciela posiłkowego

13. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

14. z dnia 2 grudnia 2019 r. sygn. akt III K 6/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że:

1) pkt. I części dyspozytywnej w ten sposób, że oskarżonego A. G. uniewinnia od czynu z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.) opisanego w pkt. I części wstępnej zaskarżonego wyroku, a kosztami postępowania związanymi ze sprawą tego oskarżonego obciążą Skarb Państwa;

2) w pkt. II części dyspozytywnej wobec oskarżonego W. H. (1) przyjmując, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.) opisany w pkt. II części wstępnej zaskarżonego wyroku, został popełniony w okresie od 15 stycznia 2012 roku do 17 kwietnia 2012 roku;

3) w pkt. III części dyspozytywnej wobec oskarżonego M. G. (1) przyjmując, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.), opisany w pkt. III części wstępnej zaskarżonego wyroku, został popełniony w okresie od 15 stycznia 2012 roku do 21 grudnia 2012 roku, a z opisu czynu eliminuje sformułowanie: „w okresie od 15 stycznia 2010 roku do 10 marca 2010 roku prezesem zarządu,”;

4) w pkt. V części dyspozytywnej wobec oskarżonego T. G. (1) przyjmując, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.), opisany w pkt. VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, został popełniony w okresie od 15 stycznia 2012 roku do 21 grudnia 2012 roku, a z opisu czynu eliminuje sformułowanie: „z wyłączeniem okresu od 11 marca 2010 roku do 06 listopada 2011 roku, do dnia 10 marca 2010 roku i”;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych W. H. (1), M. G. (1) i T. G. (1);

III. zasądza od oskarżonych W. H. (1), M. G. (1) i T. G. (1) oraz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego oraz wymierza im opłaty:

- oskarżonemu W. H. (1) i M. G. (1) po 60 złotych,
- oskarżonemu T. G. (1) 1.000 złotych,
- oskarżycielowi posiłkowemu (...) sp. z o.o. 240 złotych.

--	--	--

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IIAKa 149/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 2			

grudnia 2019 roku, w sprawie sygn. akt III K 6/16			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.	W. H. (1)	Oskarżony nie był karany.	dane o karalności	(...)
2.1.1.2.	M. G. (1)	Oskarżony nie był karany.	dane o karalności	(...)
2.1.1.3.	A. G.	Oskarżony był karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście z dnia 26.07.2018r., w sprawie sygn. akt VK 11/16, za przestępstwo z art. 62 ust. 2 k.k.s i inne na karę 300 stawek dziennych grzywny po 100 złotych.	dane o karalności	(...)
2.1.1.4.	T. G. (1)	Oskarżony był w przeszłości karany za przestępstwa karnoskarbowe na karę grzywny oraz za przestępstwo z art. 229 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby oraz grzywnę. Ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście z dnia 26.07.2018r., w sprawie sygn. akt V K 11/16, za przestępstwo z art. 62 ust. 2 k.k.s i inne na karę 300 stawek dziennych grzywny po 100 złotych.	dane o karalności	(...)

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane o karalności	Dowód ma charakter dokumentu urzędowego.		
2.1.1.2	dane o karalności	jak wyżej		
2.1.1.3	dane o karalności	jak wyżej		
2.1.1.4	dane o karalności	jak wyżej		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator Prokuratury (...) w J. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych: T. G. (1), M. G. (1) i W. H. (1), na podstawie art. 438 pkt. 3 i 4 kpk. i art. 437 kpk zarzucając:</p> <p>I. obrazę przepisów postępowania wyrażonych w treści art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 237 § 3 pkt 15 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym polegająca na nieuwzględnieniu wniosku dowodowego prokuratora z dnia 27 czerwca 2019 r. i w rezultacie nie przeprowadzeniu dowodów z materiałów uzyskanych i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

utrwalonych w toku legalnie zarządzonych i przeprowadzonych kontroli operacyjnych dotyczących również czynu z art. 286 § 1 k.k. zarzuconego oskarżonym T. G. (1) i M. B. (1) w następstwie wyrażenia przez Sąd postanowieniu z dnia 25 października 2019 r. błędnego poglądu prawnego, iż oddalony wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy, gdyż wykorzystanie materiałów z kontroli operacyjnych nie dotyczy czynów wymienionych w katalogu z art. 237 § 3 k.p.k. na czas stosowania kontroli, przy całkowitym pominięciu tego, iż kontrola była zarządzona i przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, której przepisy dopuszczały przeprowadzenie kontroli także w odniesieniu do przestępstw stypizowanych w treści art. 286 k.k., który to czyn wskazywany był w odniesieniu do obu oskarżonych

w materiałach i postanowieniach Sądów dotyczących zarządzenia i przedłużenia kontroli oraz uzyskanych na jej podstawie zgód następczych, a także przy całkowitym pominięciu tego, iż oskarżonym zarzucono popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w typie kwalifikowanym w związku z art. 294 § 1 k.k. odnoszącym się do mienia znacznej wartości, zaś obowiązujący w czasie przeprowadzania kontroli przepis art. 237 § 3 pkt 15 k.p.k. wymieniał w katalogu czynów, z uwagi na które możliwa jest kontrola i utrwalanie rozmów, wszystkie grupy typów przestępstwa dotyczące mienia znacznej wartości, a zatem i te, popełnienie których zarzucono oskarżonym T. G. (1) i M. B. (1), w następstwie czego nie dopuszczono do przeprowadzenia dowodu z legalnie uzyskanych materiałów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co

doprowadziło do naruszenia równowagi szans stron postępowania i oparcia zaskarżonego orzeczenia o niepełny materiał dowodowy, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia poprzez pominięcie okoliczności wynikających z materiałów wskazanych we wniosku dowodowym, a świadczących o motywacji podejmowanych przez oskarżonych działań.

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w części dotyczącej czynów z art. 286 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 273 § 1 k.k. zarzuconych oskarżonym T. G. (1) i M. B. (1), a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w sprawie, ich ocenie w sposób niezgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, z jednoczesnym naruszeniem zasady

obiektywizmu
przejawiającej się
miedzy innymi w ich
wybiorczej ocenie,
w oderwaniu od
innych dowodów
i uwzględnieniu
okoliczności
przemawiających
jedynie na korzyść
oskarżonych, a w
szczególności w
zakresie charakteru
roszczeń
wynikających z
faktur wystawionych
przez (...), na
podstawie których
przekazano temu
oskarżonemu część
środków uzyskanych
w wyniku uzyskania
oszczędności przy
kontraktowaniu
zespołów
piłkarskich, z
całkowitym
pominięciem zaś
okoliczności
niekorzystnych dla
nich, dokonaniu
dowolnej i
szczętkowej oceny
materiału
dowodowego w
postaci zapisów
umów dotyczących
organizacji obu
impresz wyrażającej
się między innymi
ocena, iż
podejmowane przez
oskarżonych
działania w
szczególności
polegające na
przedkładaniu
nierzetelnych
raportów sprzedaży
biletów nie

naruszały ich zapisów i nie wprowadzały nikogo w błąd, jak i były ambiwalentne dla ewentualnej szkody gdyż de facto mogły wpływać na obniżenie wynagrodzenia przysługującego (...) spółce z o.o., co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonych w wyniku oparcia ustaleń faktycznych w zakresie tych dwóch czynów o materiał niepełny, jak i oceniony dowolnie w sposób polegający na daniu wiary ocenie faktów i okoliczności zaprezentowanej przez oskarżonych.

III. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wydaniu orzeczenia, w oparciu o niepełny materiał dowodowy w wyniku nie dopuszczenia dowodu z materiałów utrwalonych w toku kontroli operacyjnych stosowanych wobec oskarżonych T. G. (1) i M. B. (1) i wskazujących na to, iż podjęli szereg

działań polegających na wprowadzeniu w błąd przedstawicieli (...) spółki z o.o. odnośnie spodziewanych zysków z przeprowadzenia zakontraktowanych imprez w kontekście zainteresowania nimi poprzez przyzmat ilości sprzedawanych biletów i osiągniętego z tego tytułu wynagrodzenia mającego stanowić bazę dla określenia przychodu z imprezy, należnego nie tylko pokrzywdzonemu, ale również kierowanej przez oskarżonych (...) spółce z o.o. z tytułu wliczanej do ceny sprzedaży biletów marży jak i w kontekście wysokości kolejnych transz wypłaconego spółce wynagrodzenia, co doprowadziło do nieprawidłowej oceny podejmowanych przez T. G. (1) i M. B. (1) działań i uniewinnienia ich od popełnienia czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz od czynu z

art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy włączenie w poczet materiału dowodowego materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnych pozwoliłoby na ocenę strony podmiotowej podejmowanych przez oskarżonych działań, a także dałoby potencjalną szansę na poszerzenie inicjatywy dowodowej poprzez skonfrontowanie zeznań poszczególnych osób z treścią utrwalonych nagrań, a w rezultacie doprowadziłoby Sąd do przekonania, iż wymienieni oskarżeni dopuścili się popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k., poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego w oparciu o nierzetelne dokumenty, które przedkładali pokrzywdzone spółce i mające stwarzać wyobrażenie o rentowności podjętych działań i rzeczywiście uzyskanym

przychodzie,
doprowadzając (...) spółkę z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci kolejnych transz środków przekazywanych (...) spółce z o.o. tytułem realizacji umów, co wynikało z braku rozeznania o rzeczywiście poniesionych kosztach i małej rentowności przedsięwzięcia i nie doprowadziło do renegotjowania umowy w sposób niekorzystny dla (...) spółki z o.o.

IV. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wyciągnięciu nieprawidłowych wniosków z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności w postaci umów zawartych pomiędzy pokrzywdzoną spółką a kierowaną przez oskarżonych (...) spółką z o.o., jak i zeznań przesłuchanych świadków D. N., P. M. (1), A. Z., M. L., E. K. (1) i M. M., a prowadzący do mylnego przekonania, iż celem działania

oskarżonych T. G.
(1) i M. B.
(1) było wyłącznie
uzyskanie korzyści
majątkowej jako
normalna
konsekwencja
wynikająca z
uczestnictwa w
obrocie
gospodarczym i
chęci realizacji
zawartego
zobowiązania, przy
pominięciu
okoliczności
świadczących o tym,
iż oskarżeni wbrew
treści zawartych
z pokrzywdzoną
spółką umów mając
świadomość braku
możliwości
wywiązania się ze
zobowiązania na
dotychczasowych
warunkach, nie
dążyli do
optymalizacji
kosztów imprezy
mylnie określonych
w treści zawartych
umów
wynagrodzeniem, w
szczególności nie
informując o
poniesionych
oszczędnościach i o
wystawieniu
nierzetelnych
dokumentów, na
podstawie których
spora część
osiągniętych
oszczędności została
przekazana na
rachunek T. G.
(1) na podstawie
wystawionych przez
niego faktur, jak

również nie informując o okolicznościach mogących mających wpływ na zawyżoną przy podpisaniu ocenę rentowności realizowanych imprez, a wręcz przeciwnie w sytuacji, gdy raporty ze sprzedaży biletów zaczęły wskazywać na małe zainteresowanie imprezami co miało przełożenie na zagrożenie spodziewanego przychodu i dawało podstawę do renegotjowania umów, podjęli działania zmierzające do wprowadzenia pokrzywdzonej spółki w błąd poprzez zawyżanie raportów sprzedaży biletów danych wskazujących na osiągnięte z tego tytułu przychody, co miało stworzyć w osobach reprezentujących pokrzywdzony podmiot błędne przeświadczenie o opłacalności w sensie ekonomicznym podejmowanych działań i skłonić ich do kontynuowania zawartej umów na pierwotnie wynegocjowanych i korzystnych dla

(...) spółki z o.o. warunkach, które pozwalały na uzyskiwanie dotychczas założonych transz środków tytułem kosztów, które miały zostać rozliczone również w oparciu o nierzetelne dokumenty w postaci raportów sprzedaży biletów, na podstawie których nie tylko określano etapy realizacji i rentowności zlecenia, a także wynikająca z marży ze sprzedaży biletów wynagrodzenia dla (...) spółki z o.o., wypełniając tym samym znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

V. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanych wobec oskarżonych M. G. (1), W. H. (1) i M. B. (1) w zakresie czynów z art. 586 ksh i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości orzeczeń o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, na skutek

	<p>niedostatecznie wnikliwej oceny okoliczności podmiotowych i przedmiotowych zarzuconych im czynów, a w szczególności skutków wyrażających się w kontynuowania działalności spółki, przez co wygenerowano kolejne jej zobowiązania jak i długiego okresu czasu, w którym trwał stan uprawniający do złożenia wniosku o zgłoszenie upadłości których całokształt przeciwstawia się przyjęciu, iż zachodzą wobec nich okoliczności wskazane w treści art. 66 § k.k. w wyniku czego wydane wobec nich rozstrzygnięcia nie stanowiące właściwej reakcji prawnokarnej na przypisane im czyny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji prokuratora nie zasługują na uwzględnienie.</p>			

Ad. I.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania, tak jak został on postawiony przez prokuratora należałoby oceniać jako zasadny. Istotnie, nie można zaakceptować poglądu zaprezentowanego przez Sąd I instancji odnośnie materiałów z kontroli operacyjnej objętych wnioskiem dowodowym oskarżyciela publicznego z dnia 27 czerwca 2019 roku. Sąd Okręgowy postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 października 2019 roku (k. 10356-10357), orzekł, na podstawie art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k., o oddaleniu tego wniosku dowodowego uznając wniosek za prawnie niedopuszczalny. Sąd jako podstawę swojej decyzji wskazuje brak przepisu art. 286 § 1 k.k. w katalogu przestępstw z art. 237 § 3 k.p.k., warunkujących dopuszczalność stosowania kontroli

i utrwalania treści rozmów telefonicznych.

Oceny zarzutu prokuratora oraz stanowiska sądu wymaga wskazania, że o poprawności przeprowadzenia czynności procesowej przesądza nie tylko stan prawny w dacie orzekania, ale w pierwszym rzędzie uregulowania odnoszące się do czasu prowadzenia czynności tj. obowiązujące w 2012 roku.

Faktycznie katalog przestępstw zawartych w art. 237 § 3 k.p.k., gdzie przewidziano tzw. podsłuch procesowy, został zbudowany, nie na podstawie enumeratywnie wymienionych przestępstw z k.k. lub ustaw szczególnych, ale przez wskazanie przestępstw przez ich nazwy lub przez sposób działania sprawcy (w sposób opisowy). Rację ma prokurator twierdząc, że nie wskazano w tym katalogu przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k., ale w pkt 15 wskazuje

na dopuszczalność stosowania kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych we wszystkich sprawach odnoszących się do przestępstw, gdzie przedmiotem czynu jest "mienie znacznej wartości" w rozumieniu art. 115 § 5 k.k. To zaś przesądza, a co podnosi skarżący prokurator, że uregulowania kodeksu postępowania karnego nie stanowią przeszkody do przeprowadzenia dowodu z kontroli i rejestracji rozmów telefonicznych w trybie procesowym.

Podstawą stosowania kontroli operacyjnej w odniesieniu do wnioskowanych przez prokuratora dowodów jest jednak, nie wyżej wskazywane uregulowanie z k.p.k., ale odrębne uregulowane zawarte w ustawie z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz.U.2012.621 t.j. z dnia 2012.06.01). Stan prawny w okresie od 1 czerwca 2012 r. do 31 grudnia 2012 r.). Ustawa

ta przewiduje: Art. 17 ust. 1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez (...) w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, a także uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw:

1) określonych w art. 228-231 , 250a , 258 , 286 , 296-297 , 299 , 310 § 1 , 2 i 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny,

[...]

- gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Szefa (...), złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.

Z kolei w art. 17 ust. 15c i 15d przewidziany był tryb uzyskania tzw. zgody następczej udzielonej przez sąd, na wniosek Prokuratora Generalnego

(obowiązujące do dnia 15 kwietnia 2016 roku (uchylone art. 18 ustawy 11 marca 2016 o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2016.437). Takie orzeczenie zapadło w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego należy przyjmować, że kontrola operacyjna prowadzona w innej sprawie i wobec innej osoby, a materiały tam uzyskane, mogły w oparciu o wskazane przepisy zostać wykorzystane w innym postępowaniu o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. wymienionym *expresis verbis* w art. 17 ust. 1 ustawy o (...).

Pomimo zasadności podniesionych przez skarżącego zarzutów nie można jednak zakwestionować zasadności postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 października 2019 roku o oddaleniu wniosku dowodowego prokuratora.

Wniosek dowodowy, zwłaszcza ten składany przez profesjonalnego uczestnika postępowania musi wskazywać jaki dowód ma zostać przeprowadzony oraz okoliczności jakie mają zostać nimi udowodnione (art. 169 § 1 k.p.k.). Oczywiście chodzi o takie uzasadnienie, które będzie umożliwiać rozstrzygnięcie o zasadności wniosku dowodowego na gruncie przesłanek z art. 170 § 1 k.p.k. W tym zwłaszcza oceny przydatności tego dowodu dla wykazania okoliczności istotnych dla sprawy.

Omawiany tu wniosek dowodowy prokuratora zmierza do wykazania okoliczności istotnych dla ustalenia sprawstwa czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk zarzucanego oskarżonemu T. G. (1) w pkt X części wstępnej wyroku. Dowód z kontroli operacyjnej objęty wnioskiem

dowodowym prokuratora jest jednak całkowicie nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności takiego czynu objętego przedmiotowym zarzutem. Z uwagi na czas realizacji dowodowych nagrań oraz z uwagi na treść zawartych w samym dowodzie informacji (stwierdzonych faktów), okoliczności, które mogą być wykazane tym dowodem nie odnoszą się do zarzutu oszustwa stawianego T. G. (1).

Okoliczności jakie mogą zostać udowodnione na podstawie dowodów wniosku prokuratora z dnia 27 czerwca 2019 roku mogą natomiast się odnosić i mogłyby stanowić dowód innego przestępstwa tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zarzucanego oskarżonemu T. G. (1) w pkt XI części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego. Byłby to więc wniosek uzasadniony w zakresie tego zarzutu.

Należy jednak mieć na uwadze, że zakres przedmiotowy określony w art. 17 ust. 1 ustawy o (...) nie przewiduje żadnego z tych przestępstw i nie było możliwe, także przed 2016 rokiem, udzielenie zgody następczej na wykorzystanie materiałów, nawet istotnych, uzyskanych w drodze kontroli operacyjnej, wobec takiego zarzutu (czynu).

Zapisy kodeksu postępowania karnego odnoszące się do dopuszczalności kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych, jak i przepisy ustawy o (...), stanowią wyjątek od zasady niedopuszczalności prowadzenia czynności procesowych w polegających na naruszaniu korespondencji.

Przepisy te nie mogą być w żadnym razie traktowane rozszerzająco. W tym przedmiocie stanowisko zajął Europejski Trybunał Praw Człowieka w sprawie (...) v. ROSJA, który

stwierdził:

"Ingerencja [w życie prywatne i rodzinne - przypis autora] może zostać jedynie uzasadniona na podstawie postanowień art. 8 ust. 2 [Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

R..1950.11.04.

Dz.U.1993.61.284,
umowa

międzynarodowa z dnia 4 listopada 1950 r.] jeżeli jest przewidziana przez ustawę, realizuje jeden lub więcej uzasadnionych prawnie celów wskazanych w art. 8 ust. 2 i jest konieczna w demokratycznym społeczeństwie dla osiągnięcia któregośkolwiek z tych celów. [...]

Słowa "przewidziana przez ustawę" z art. 8 ust. 2 wymagają, by zaskarżony środek miał zarówno jakąś podstawę w prawie krajowym, jak i by był zgodny z zasadą rządów prawa, która jest wyraźnie wymieniona w preambule do Konwencji i jest wpisana w przedmiot i cel art. 8. Ustawa musi zatem spełniać wymogi jakościowe:

musi być dostępna zainteresowanej osobie i jej skutki muszą być przewidywalne."(tak wyrok z dnia 4 grudnia 2015r., (...), LEX nr 1929190). Tak więc konwencja wymaga nie tylko samej podstawy prawnej do stosowania kontroli operacyjnej, a takiej podstawy w ocenie Sądu Apelacyjnego już brakuje. Koniecznym jest także, aby uregulowanie, a zwłaszcza stosowanie przepisów, było dla strony przewidywalne. Taki pogląd jednoznacznie wyklucza też możliwość poszukiwania obejścia zakazu prowadzenia tego rodzaju dowodu przez wskazanie, jako podstawy innego czynu, niż faktycznie ten, do którego materiał został zabezpieczony. Tak też należy w tym przypadku oceniać treść wniosku dowodowego, a za nim też zarzut apelacji prokuratora.

Prokurator zdaje się dostrzegać wskazane tu braki prawne swojego wniosku, gdyż w uzasadnieniu apelacji podnosi "niejako z ostrożności procesowej" naruszenie przez Sąd ad quo przepisu art. 168b k.p.k. Przepis ten został wprowadzony jako zastępcze uregulowanie wobec instytucji zgodny następczej, przewidzianej także w art. 17 ust 15c ustawy o (...). Przepis ten zawiera upoważnienie dla prokuratora do wykorzystania materiałów kontroli operacyjnej uzyskanej w jakimkolwiek postępowaniu, na podstawie decyzji prokuratora, przeciwko innym osobom, w sprawie popełnienia każdego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego lub przestępstwa skarbowego. Takie upoważnienie dla prokuratora budzi zasadnicze wątpliwości (por. Kodeks postępowania karnego. Stefański Ryszard A. (red.),

Zabłocki Stanisław
(red.) Tom II.
Komentarz art. 168b
teza. 3, WKP).

Co istotne w niniejszej sprawie, stosowanie przepisu art. 168b k.p.k. było przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, który faktycznie wykluczał stosowanie tego upoważnienia do dowodów niniejszej sprawy. Po pierwsze: wskazano na czasowy zakres tego przepisu. "Przepis art. 168b k.p.k. może dotyczyć tylko tych materiałów z kontroli operacyjnej, które uzyskane zostały po dniu 14 kwietnia 2016 r." (tak: Sąd Najwyższy postanowienie z dnia 6 października 2020r., IV KK 496/19, LEX nr 3277740 i postanowienie z dnia 22 września 2020 r., w sprawie IV KK 364/19, LEX nr 3277797). Po drugie, a co przesądza także merytorycznie o niedopuszczalności przeprowadzenia dowodów z kontroli operacyjnej w niniejszej sprawie, "użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie

"innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej" obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067 t.j. z późn. zm.)."

- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 roku, w sprawie I KZP 4/18, OSNKW 2018/8/53).

Orzeczenie to zostało wydane na gruncie ustawy o Policji, ale nie może ulegać wątpliwości, że wyrażony w uchwale pogląd ma jednoznaczne odniesienie także do analogicznych uregulowań zawartych w innych ustawach, dających upoważnienie służbom państwowym do kontroli operacyjnej (Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

Służbie
Kontrwywiadu
Wojskowego), a
co istotne w
niniejszej sprawie,
także Centralnego
Biura
Antykorupcyjnego.

W konsekwencji
należy przyjmować,
że o ile pogląd
Sądu Okręgowego i
podstawa oddalenia
wniosku
dowodowego była
wadliwa, sama
decyzja o odmowie
dopuszczenia tego
dowodu jako
niedopuszczalnego,
zasługuje na
akceptację. W
konsekwencji dowód
ten nie może
zostać wykorzystany
w postępowaniu
jako podstawa
ewentualnych
ustaleń w
odniesieniu do
czynu T. G. (1)
z pkt XI części
wstępnej wyroku, a
wykazywane
okoliczności nie
odnoszą się do czynu
oskarżonego z pkt X.

Ad. II.

Oceniając zarzut
naruszenia
przepisów
postępowania
odnoszących się
do oceny dowodów
stanowiących
podstawę
rozstrzygnięcia, już

na wstępie należy wskazać, że sąd w postępowaniu odwoławczym, nie jest sądem takim samym jak Sąd I instancji, który prowadził sprawę, przeprowadził bezpośrednio dowody, a którego zadaniem było dokonanie ustaleń faktycznych zgodnie z regułami dowodowymi procesu. To Sąd I instancji ocenia dowody i rozstrzyga sprawę. Zakres postępowania przed sądem rozpoznającym apelacje jest oczywiście inny, poza dowodami, które sam przeprowadza, jest on zobowiązany, w ramach zarzutów strony, do oceny sposobu przeprowadzenia dowodów, prawidłowości ich oceny oraz prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych na podstawie tych dowodów. Skarżący stawiając skutecznie zarzut odwoławczy oparty o art. 438 pkt. 2 k.p.k. winien wykazać nie tylko rzeczywiste naruszenie określonego przepisu prawa

procesowego oraz sposób tego naruszenia przez sąd orzekający w pierwszej instancji, ale również wpływ obrazu danego przepisu prawa procesowego na treść wyroku. Logiczną bowiem konsekwencją naruszenia przepisów k.p.k. dotyczących sfery gromadzenia i oceny dowodów jest błąd w ustaleniach faktycznych (poza sytuacją, gdy błąd ma charakter samoistny). Spełnienie zatem dopiero wymienionych warunków prowadzi do oceny, że podniesione zarzuty można uznać za skuteczne (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 grudnia 2017 r., II AKa 413/17, LEX nr 2446541). Oprócz wykazania naruszenia samego przepisu postępowania, konieczne jest też choćby wiarygodne uprawdopodobnienie, że owe uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Ów materialny skutek w postaci możliwego wpływu na treść samego

orzeczenia należy traktować jako tak samo ważny i wymagający dowodzenia element zarzutu, tak jak samo naruszenie przepisów postępowania. "O istotnym wpływie obrazy przepisów postępowania na treść orzeczenia można mówić dopiero wtedy, gdy zasadnie wykaże się, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło." (tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2018 r., II AKa 142/18, LEX nr 2722093). Skutek nie musi być wprawdzie na tyle jednoznaczny, aby konieczne było przyjęcie, że zapadłoby odmiennej treści orzeczenie, jak wskazał to Sąd Apelacyjny w Szczecinie, ale z pewnością rolą skarżącego jest wykazanie, że przy prawidłowości przeprowadzenia czynności (choćby ocenie dowodu) zapadłe rozstrzygnięcie

mogłoby nie
nastąpić.

Skarżący czyni
przedmiotem
zarzutu naruszenie
zasadniczych
przepisów
odnoszących się do
oceny dowodów.
Ale jak wykazane
zostanie poniżej,
twierdzenia
skarżącego nie mają
należytego
uzasadnienia albo
wprost wadliwie
rozumieją
naruszenie
wskazanych
przepisów
postępowania.

"Przepis art. 4 k.p.k.
- wyrażający zasadę
obiektywizmu,
adresowaną do
organów
postępowania -
nie może stanowić
samodzielnej
podstawy
odwoławczej, gdy
odwołujący się nie
wskazuje obrazy
konkretnych
przepisów służących
realizacji tej
zasady" (tak: Sąd
Apelacyjny w
Krakowie wyrok z
dnia 21 listopada
2018 r., II
AKa 205/18, LEX
nr 2707545). To
obowiązkiem strony
kwestionującej
wyrok jest
wykazanie, że doszło
do naruszenia

zasady
obiektywizmu przez
naruszenie
przepisów
postępowania, które
realizują tę zasadę
w procesie (tak też:
Sąd Apelacyjny w
Katowicach, wyrok
z dnia 12 grudnia
2019 r., II AKa
559/19, LEX nr
3075387). Zarzut
polegający wyłącznie
na wskazaniu, że
sąd ad quo nie
uwzględnił dowodu
korzystnego dla
oskarżonych, a oparł
się na innych
dowodach, w sposób
oczywisty nie spełnia
warunków
naruszenia przez
sąd gwarancji
obiektywizmu.

Zasadnicza norma
kształtująca zasadę
swobodnej oceny
dowodów przez
organy procesowe,
wyrażona w art.
7 k.p.k. przesądza,
że dla wykazania
naruszenia
(przekroczenia
granic) chronionej
prawem swobody
sędziowskiej nie
wystarczy
subiektywne
przekonanie
skarżącego o
niesprawiedliwości
orzeczenia.
Konieczne jest tu
wykazanie, że to
właśnie
rozumowanie sądu

było sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy (tak: Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrok z dnia 3 lipca 2018 r. II AKa 136/18, LEX nr 2623920)

Jak wynika z kolei z ukształtowanego orzecznictwa sądów, obraza art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy przy wyrokowaniu sąd posługuje się materiałem dowodowym nieujawnionym na rozprawie bądź częścią materiału ujawnionego.

Obraza tego przepisu nie zachodzi, gdy sąd dokonuje ustaleń jedynie na podstawie niektórych dowodów, bo pozostałe dowody uznał za niewiarygodne albo nieistotne dla ustalenia okoliczności sprawy (tak też: Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrok z dnia 16 stycznia 2019 r. II AKa 168/18, LEX nr 2718746).

Odnosząc wszystkie te poglądy orzecznictwa do merytorycznej treści

zarzutu trzeba przede wszystkim wskazywać, że czyn T. G. (1), opisany w pkt X części wstępnej, o przestępstwo tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk miał polegać na doprowadzeniu (...) sp. z o. o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości za pomocą wprowadzenia jej w błąd w ten sposób, że jako prezes i wiceprezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. doprowadzili do zawarcia ze spółką (...) sp. z o. o. z siedzibą we W. umowy z dnia 12 kwietnia 2012 roku zlecającej spółce (...) sp. z o.o. kompleksowe przygotowanie, zorganizowanie i przeprowadzenie w dniach od 21 do 22 lipca 2012 roku na S. (...)we W. imprezy masowej – turnieju piłki nożnej (...)", a następnie umowy z dnia 26 kwietnia 2012 roku zlecającej spółce (...) sp. z o.o. kompleksowe przygotowanie,

zorganizowanie i przeprowadzenie w dniu 7 lipca 2012 roku na (...) we W. imprezy masowej – koncertu pod nazwą „(...)”, nie zamierzając się wywiązać ze zobowiązań wynikających z tychże umów [...]”. Przy tak konstruowanym zarzucie zasadniczym pozostaje wykazanie, że oskarżony, działając za spółkę (...), już w momencie zawierania umowy działał w "oszukiwczym zamiarze" niewywiązania się ze zobowiązania, a zawarcie takiej umowy było niekorzystne dla pokrzywdzonego. Zamiar taki musi istnieć więc już w momencie zawierania umowy. Wystąpienie nawet takiego zamiaru później, już choćby w procesie wykonywania umowy, nie daje podstawy do ustalenia realizacji znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Nie ma bowiem wówczas zasadniczej dla realizacji znamion tego

przestępstwa cechy
działania jaką jest
świadome
wprowadzenie w
błąd.

Sąd Okręgowy w
uzasadnieniu
wyroku z konieczną
szczegółowością
analizuje
okoliczności, które
doprowadziły do
zawarcia umowy,
a następnie te
procesy zdarzenia,
które stały się
przyczyną zarzutów
pokrzywdzonego o
niewykonanie
umowy.

W pierwszym
rzędzie należy
przyjmować, że
to władze Miasta
W., w związku
z budową (...)
oraz rozgrywanymi
tam Mistrzostwami
Europy (...)
stawiały sobie
zadanie
zagospodarowania
stadionu na cele
sportowe i imprez
masowych. Taką
współpracę Miasto
miało początkowo z
amerykańską spółką
(...) , która
organizowała
imprezy (mecz
bokserski i koncert
G. M.), które nie
zostały rozliczone
zgodnie z
oczekiwaniem
zamawiającego
(zeznania R. D. k.

5057-5060,
9912-9920, M. J. (k.
7710-7716,
9946-9952), M. B.
(2) k. 126-135,
154-157, 8731-8736,
9849-9853), M. U.
(k.
3852-3856, 8018-8023,
9853-98). Osobiste
kontakty między M.
J. a oskarżonym
T. G. (1) miały
zdecydować o tym,
że to właśnie (...)
spółka (...) miała
zająć się imprezami
na stadionie (tak
między innymi: M.
J. - k. 7710
-7716, 9946-9952
oraz T. G. (1)
- k. 9832v-9838,
10206-10211).
Jednocześnie, na
co zwraca uwagę
Sąd ad quo,
umowy jakie zostały
zawarte między
spółką miejską W.
2012, a spółką (...),
będące
przedmiotem
niniejszego
postępowania,
zostały
zapropozowane
przez stronę
zamawiającą tj.
Miasto W. (zeznania
świadców: M. J.
- k. 7710 -7716,
9946-9952, R. P.
k. 4310-4396, 7681-
7690, 9013-9015,
10015-10020, S. W.
- k. 3875-3787,
8008-8011,
10003v-10004 oraz
wyjaśnienia T. G.

(1) k. 9832v-9838,).
Stąd nie może ulegać wątpliwości, że samo doprowadzenie do zawarcia umowy, w istotnym zakresie wybór samego wykonawcy tj. sp. (...), a zwłaszcza sama treść umowy, pochodziła od władz Miasta W..

Trzeba przy tym opierać się na zapisach umów na organizację obu imprez (§ 7 ust. 1 umowy – k. 32). W każdym przypadku wynagrodzenie jakie zostało ustalone dla spółki (...) było wynagrodzeniem ryczałtowym.

Odmienne twierdzenia zawarte choćby w zawiadomieniu o przestępstwie skierowanym przez Prezydenta W. (k. 1), są oczywiście nie do zaakceptowania. Miasto W. w każdym przypadku wykladało środki na zrealizowanie imprez organizowanych przez (...), a ten (zakładając, że imprezy te będą dochodowe), w terminie wskazanym w umowie dokona rozliczenia z wydatkowanych kwot, a obie strony (zleceniodawca i

wykonawcą) w częściach równych będą partycypować w zyskach lub stratach (§ 7 ust. 19 umowy – k. 29). Wydatki poniesione lub nieponiesione przez (...) miały jedynie taki skutek, że mogły powiększać zysk z imprezy, który podlegałby podziałowi.

Spółka (...) przystępując do umowy z dnia 12 kwietnia 2012 roku, na organizację (...), tylko formalnie miała swobodę w zaproponowaniu formuły tej imprezy. Faktycznie natomiast miała to być impreza według pomysłu oraz z udziałem T. R., który miał odpowiadać za pozyskanie drużyn piłkarskich.

Ustalone wynagrodzenie było przy tym wynikiem kosztów udziału pozyskanych drużyn piłkarskich. Umowa zawarta została między (...) a (...) spółka z o.o., której prezesem i udziałowcem był T. R.. Zasadnicze koszty tej imprezy obejmowały właśnie należności z tego kontraktu z T. R. na pozyskanie drużyn zagranicznych, które

miały wziąć udział w turnieju. Zasadnicze dla oceny zarzutów stawianych przez prokuratora w apelacji zdaje się dokonanie ustaleń, co do sposobu wykonania tej umowy. Odwoływać się w tym przedmiocie należy do wyjaśnień oskarżonych: M. B. (1) k. 9832v-9838, 10206v-10211v. T. G. (1) k. 9832v-9838, R. P. k. 4310-4396, 7681- 7690, 9013-9015, 10015-10020, T. R. - k. 3870-3874, 3922-3926, 5173-5187, 7691- 7698, 9867v-9875v, J. J. (1) - k. 4022-4026, 10241-10244.. Bez konieczności szczegółowego omawiania szczegółowo relacji tych osób, należy wskazać, że obawa o niewykonanie umowy przez T. R. i obawa o niepowodzenia zaplanowanej imprezy stała się powodem pośpiesznych działań zmierzających do pozyskania zaplanowanych drużyn przy pomocy innego pośrednika. Stąd pomysł i umowa z J. J. (1), który miał być

ustosunkowany w środowisku europejskiego sportu i zgodził się pośredniczyć w zakontraktowaniu tych samych drużyn, tj. (...) L.i (...)E..

Odmienne twierdzenia skarżącego prokuratora, który udział J. J. (1) w organizacji turnieju przedstawia jako fikcję i sposób na wyprowadzenie pieniędzy, nie tylko jest forsowanie z pominięciem faktycznie wszystkich relacji odnoszących się do tej okoliczności, nie wyłączając zeznań T. R., ale także jest nie do pogodzenia z logiką zdarzeń prowadzących ostatecznie do zorganizowania samego turnieju. Można z dużą dozą prawdopodobieństwa przyjąć, że T. R. nie zdołałby zapewnić udziału 4 drużyn, najwyżej 3.

J. J. (1) za swoje pośrednictwo miał otrzymać 10 procent wartości umowy oraz dodatkowo połowę z oszczędności jakie uzyskano przy kontraktowaniu zespołów wobec kwoty zaplanowanej

na ten cel (k. 10243).
Logiczne jest przy tym twierdzenie oskarżonych T. G. (1) (k. 9842) i M. B. (1) - (k. 9835), gdzie ci przekonująco wskazują, że środki na pokrycie należności J. J. (1) w kwocie 500.000 złotych netto miały zostać pokryte przez T. R., którego częściowo wyręczył w wykonaniu jego zobowiązania. Treść zeznań składanych przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu przez świadka T. R. w dniu 12 maja 2016 roku (k. 9868-9875), poza tym, że nacechowana jest jednoznacznym brakiem precyzji i spójności, stanowi potwierdzenie tezy o tym, że dokonywał on rozliczeń z (...) i osobiście T. G. (1) będących wynikiem konieczności zapewnienia wynagrodzenia dla J. J. (1) (faktura na kwotę 615.000 zł brutto) oraz podziału oszczędności w zakontraktowaniu klubów piłkarskich do udziału w turnieju (faktura na kwotę 369 000 zł brutto stanowiła wynagrodzenie jakie uścił T. R. T. G.

(1) za wykonanie projektu „(...).

W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalone przypadki, kiedy to T. G. (1) działając za spółkę (...) dokonał płatności dla siebie, jako podmiot gospodarczy (...), nie budzi wątpliwości. Ten jako prezes spółki nie pobierał wynagrodzenia i w przypadku organizacji dwóch dużych imprez miał on prawo oczekiwać pewnych gratyfikacji także dla siebie. Warto kwoty, które sobie wypłacił ze spółki odnieść choćby do należności T. R. (600.000 zł), czy J. J. (1) (500.000 zł). Zasadnicze jest przy tym to, że należności te obciążały nie Miasto, czy spółkę (...), ale sam (...), wynik finansowy tej spółki. Należności te obciążały spółkę (...), niezależnie od wyniku finansowego obu omawianych tu imprez i nie miały znaczenia dla tego wyniku i ewentualnej straty jaką miałby ponieść sam (...).

Nie można także zaakceptować

twierdzeń skarżącego, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo ocenił zeznania świadków - pracowników spółki (...). Sąd dał wiarę zeznaniom D. N. (k. 5057-5060, 6351-6354, 8127-8132, 9919v-9922v), P. M. (2) (k. 5083-5085, 6358-6362 (...)- (...), 10045v- (...)), A. Z. (k. k. 5123-5126, 9941v-9944), M. M. (k. 6572 - 6574, 10086-10089) a częściowo także E. K. (1) (k. 5077-5079, 6366-6369, 6513-6541, 10057v-10061v.).

Relacje wszystkich tych osób, w szczególności te składane na rozprawie, nie dają podstaw do przyjęcia, że pracownicy te miały wiedzę o sytuacji spółki, na pewno nie miały wiedzy pełnej. Brak na tej podstawie możliwości dokonania ustaleń, takich jak wskazuje to skarżący. Warto choćby wskazać, że pracownicy ci wskazywali na rzetelność czynności i dokonywanych rozliczeń oraz rzeczowy charakter współpracy z T. G. (1) i M. B. (1). Brak

jest też dowodów na to aby ci prowadzili działalność zmierną celowo do upadłości spółki. Prezentowana przez skarżącego odmienna ocena wymowy treści zeznań tych świadków, nie pozwala na zakwestionowanie oceny i ustaleń dokonanych w tym przedmiocie przez Sąd Okręgowy.

Oczywiście zasadniczym dla oceny stawianych oskarżonemu T. G. (1) zarzutu jest ustalenie jakie w ogóle znaczenie miały ustalone zachowania opisane w treści zarzutu dla ustalenia czy doszło do ewentualnego niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zamawiającego - spółkę (...). Już wskazano wyżej wynagrodzenie spółki (...) miało charakter ryczałtowy. Taki sam charakter miało wynagrodzenie ustalone dla zasadniczego organizatora turnieju T. R. działającego jako (...) spółka z o.o. Strata lub zysk byłyby wyliczane w

oparciu o różnicę między kwotą ryczałtowego wynagrodzenia, a sumą przychodów uzyskanych z imprezy. Kwota wynagrodzenia ryczałtowego byłaby też zabezpieczeniem dla wykonawcy, co do środków, jakie mogły służyć na pokrycie straty z jego strony. Tak też dokonało Miasto W., wstrzymując się z zapłatą kolejnych transz wynagrodzenia, na łączną kwotę za obie imprezy wynoszącą blisko 21 mil. złotych, Miasto przekazało (...) 15,8 mil zł, zatrzymując należne płatności na poczet udziału w stratach (zeznania świadka M. U. - k. 9854 oraz K. W. - k. 9983-9988). To Miasto miało zabezpieczyć środki na zakontraktowanie występujących na imprezie, a dalsze środki miały pochodzić już z biletów. Stąd, kwestionowane w treści zarzutu czynności, zwłaszcza te odnoszące się do środków, jakie otrzymał na podstawie umowy akceptowanej przez wszystkie strony,

także Miasto W., T. R., nie miały znaczenia dla ustalenia szkody jaka wystąpiła w majątku Miasta. Faktyczne rozliczenie, do czego był zobowiązany (...) wymagało wykazania przychodów, a nie kosztów.

Nawet gdyby przyjmować radykalnie inną interpretację zapisów umowy i przyjmować, bezpodstawnie, a tak skonstruowany jest zarzut aktu oskarżenia, że środki wskazane w treści umów są jedynie wkładem/pożyczką ze strony Miasta, to i tak zasadnicze wypłaty będące przedmiotem zarzutu były realizowane ze spółki (...), który jednoznacznie obstaje w swoich zeznaniach składanych na rozprawie, że w kwotę kontraktu było wkalkulowane jego wynagrodzenie, które zgodnie ze stawkami obowiązującymi przy takich kontraktach miało wynosić około 600.000 zł (k. 9867v-9875v). Nikt

przy tym nie zakwestionował, także prokuratora, prawa T. R. do wynagrodzenia zgodnie z umową.

Sąd ad quo oceniając dowody wskazał i uzasadniał w części 3 uzasadnienia, że brak jest podstaw do przyjęcia sprawstwa oskarżonego T. G. (1) z uwagi na fakt, że brak jest podstaw do przyjęcia, że ten miał zamiar dokonania przestępstwa w momencie zawierania umów ze spółką (...) w dniu 12 kwietnia i 26 kwietnia 2012 roku. Sąd wskazał, że sprawcy przestępstwa oszustwa, który działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w szczególności poprzez wprowadzenie jej w błąd. Z uwagi na swoją konstrukcję, występki ten popełniony być może jedynie z zamiarem bezpośrednim, który obejmować winien zarówno cel, jaki i sam sposób działania. Sprawca

musi zatem obejmować swoją świadomością elementy przedmiotowe oszustwa i muszą one być objęte jego wolą. Dla wypełnienia znamion tego czynu przestępnego niezbędne jest, by sprawca chciał uzyskać korzyść majątkową i podjął w tym celu określone ustawowo działanie. Jednocześnie wymaga się, by zamiar o jakim stanowi wskazany przepis, zaistniał najpóźniej w chwili przystąpienia do wykonywania czynu przez jego sprawcę. Takie stanowisko nie może budzić wątpliwości. A na gruncie niniejszej sprawy, zgromadzone dowody, w tym dowody powołane na sprawstwo oskarżonego T. G. (1), faktycznie nie dają podstaw do dokonania ustalenia wymaganej przez normę świadomości i zamiaru sprawcy.

Nawet przyjmując za przekonujące twierdzenia skarżącego, a w ocenie Sądu Apelacyjnego są to twierdzenia nie

do zaakceptowania
wobec logiki
poszczególnych
działań
podejmowanych w
związku z realizacją
zleconych spółce
(...) imprez, to
nie ma żadnych
racjonalnych
powodów do
twierdzenia, że w
ogóle uda się
dokonać
kontraktacji drużyn
piłkarskich na
warunkach
korzystniejszych niż
te, które wskazał T.
R. i znalazły się
w jego kontrakcie.
Całkowicie przy tym
oderwane od realiów
niniejszej sprawy
jest twierdzenie, że
zaangażowanie się w
pozyskanie drużyn
przez J. J. (1) było
przewidywane przez
oskarżonego, celowe
oraz podyktowane
chęcią celowego
wyprowadzenia
środków.

Ad. III.

Zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
sformułowany przez
prokuratora miałby
być następstwem
naruszenia
przepisów
postępowania
stanowiącego zarzut
z pkt. I. Już taka
konstrukcja zarzutu,
jako następstw

innego uchybienia,
przesądza, że
uwzględnienie tego
zarzutu może być
wyłącznie
konsekwencją
uwzględnienia
zarzutu
podstawowego. Sąd
Apelacyjny zajął już
stanowisko wyżej
w tym przedmiocie
w odniesieniu do
zarzutu z pkt I
apelacji.

Konsekwencją
przedstawionego
tam stanowiska
musi być także
odrzucenie zarzutu
błędu w ustaleniach
faktycznych, tak
jak przedstawia to
skarżący.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego, Sąd
ad quo, po
odrzuceniu
dowodów z kontroli
operacyjnej, był
uprawniony do
przyjęcia, że brak
jest dostatecznych
dowodów do
przyjęcia, że
oskarżony T. G. (1)
przedstawiał spółce
(...) nieprawdziwe
informacje
dotyczące
dystrybucji biletów
na imprezy (...)
i „Rock in W.”.
Nie zostały w
tym przedmiocie
zakwestionowane
wyliczenia biegłego,
który wartości
sprzedaży biletów

i przychody z tego tytułu (k. 9056-9116) porównywał z raportami sprzedażowymi nadsyłanymi przez (...). Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że zaistniałe rozbieżności faktycznie przekonują o nierzetelności przedstawianych dokumentów. Jak wynika z ustaleń sądu, raporty przesyłane przez J. J. (2) (k. 5052-5056, 10067-10070) i J. S. (k. (...) - (...), (...) - (...), (...) - 9893v) do spółki (...) zawierały tylko bilety z bileterii. Potwierdzają to zarówno zeznania tych świadków jak i świadków E. K. (2) i M. R.. Raporty te nie ujmowały sprzedaży B2B, w kasach, przez spółki miejskie i bezpłatnego rozdawnictwa biletów przez miasto. Zbiorcze informacje w tym zakresie sporządzała pracownica (...) E. K. (2), która przekazywała je T. G. (1), który następnie robił zbiorczy raport, aprobowany przez M. B. (1) i obaj przekazywali go spółce (...).

W związku z tym sąd ad quo stoi na stanowisku można uznać, iż raporty te były nierzetelne.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wskazuje, a takie jego ustalenie należy akceptować, że (...) nie miał żadnego interesu ekonomicznego ani faktycznego aby zawyżyć wartość sprzedawanych biletów. Zgodnie z umowami, a także intencją zamawiającego i władz Miasta, impreza miała się finansować ze sprzedaży biletów. Miasto wykladało środki na konieczne, na początek wydatki, a następnie sukcesywnie miały być finansowe już z przychodów ze sprzedaży biletów. Sprzedaż biletów w każdym przypadku obciążała więc konto (...), a zwalniała z obowiązku zapłaty kolejnych transz zamawiającego, a faktycznie Miasto.

Jedynym racjonalnym uzasadnieniem dla ustalenia zawyżenia w korespondencji ilości sprzedawanych biletów było

uwiarygodnienie się
spółki (...) jako
sprawnego
organizatora.

Uspokajanie
przedstawicieli
Miasta, co do
dobrej perspektywy
imprezy, którą
firmuje. Tak zresztą
się faktycznie stało w
przypadku koncertu
zespołu (...) w
ramach imprezy
"(...)", gdzie
wydarzenie
zakończyło się
sukcesem, także
frekwencyjnym (co
potwierdzali
przedstawiciele
miast R. D., M. B.
(2), R. P., M. J.).

Nie zasługuje
natomiast na
uwzględnienie
twierdzenie, że
ewentualne
fałszowanie
raportów sprzedaży
biletów mogło
przesądzać o
nieuczciwości i
nierzetelności
oskarżonego w
zakresie wykonania
umowy. Obie
imprezy zostały
przecież
zrealizowane, a
trudno w zakresie
organizacyjnym
doszukiwać się tu
zaniedbań. Turniej
piłkarski (...)
nie cieszył się
oczekiwanym
zainteresowaniem.
Być może też źle

został zaplanowany oraz źle zostały skalkulowane ceny biletów. To było zasadniczym powodem słabego zainteresowania i frekwencji. Trudno za to obarczać wyłącznie oskarżonego, skoro nawet pomysł turnieju pochodził od władz Miasta. W konsekwencji stanowisko sądu ad quo, który nie dopatrył się po stronie oskarżonych zawinienia, zasługuje na akceptację.

Twierdzeniom o tym, że oskarżony T. G. (1) nie zamierzał kontynuować współpracy w zakresie organizacji imprez na (...) stadionie, licząc wyłącznie na odniesieniu oszukańczej korzyści, zaprzecza to, że planowano przecież kolejne imprezy kulturalne i sportowe, a przede wszystkim fakt, że niepowodzenie przedmiotowych imprez i konflikt z Miastem zaważył na istnieniu spółki, karierze jej udziałowców oraz spowodował utratę stanowiska przez M. J., który był

osobiście powiązany z T. G. (1).

Nie sposób się również zgodzić z twierdzeniami skarżącego, ale także podobne zarzuty zawarte zostały w apelacji oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o., że ujawnienie niewątpliwie rzetelnych informacji mogłaby skutkować podjęciem działań, które zmienia formułę imprezy, albo będą skutkować jej odwołaniem. Otóż nie, zasadniczy koszt obu imprez, zwłaszcza zaś turnieju (...), stanowił udział zagranicznych drużyn. Ten koszt został poniesiony na początek, były zawarta umowa ze spółką reprezentowaną przez T. R., a następnie także z samymi drużynami. Rezygnacja z imprezy nie tylko nie skutkowałaby zaoszczędzeniem tych kosztów, ale pozbawiałaby organizatora jakichkolwiek wpływów. To byłoby już całkowicie nieracjonalne. Skarżący nie wskazują przy tym jakiegokolwiek

innego sposobu, aby rzetelna informacja o sprzedaży biletów, miała mieć wpływ na proces przygotowawczy. A trzeba pamiętać, że według treści umowy, przekazywanie informacji miało służyć wyłącznie ograniczeniu przekazywania środków z budżetu Miasta.

Sąd Okręgowy pomija natomiast ocenę znaczenia owych raportów o wielkości sprzedaży biletów, w kontekście znamion przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. Nie jest to przecież przestępstwo powszechne, a może je popełnić jedynie osoba upoważniona do wystawiania dokumentów.

Chodzi więc nie tyle o każdą osobę zdolną do sporządzenia dokumentu, ale o podmiot, który ma do tego szczególne upoważnienie.

„Uprawnienie »innej osoby« z art. 271 § 1 winno stanowić uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego i nie może być utożsamiane z ogólną kompetencją

do udziału w obrocie prawnym, dokument zaś przez tę osobę wystawiony ma zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości (wyrok SN z 13.11.2008 r., IV KK 373/08, LEX nr 468649). „Oznacza to, że pojęcie wskazanego „uprawnienia” jest mocno zawężone, zaś jego podstawą może być norma prawna o charakterze generalnym, orzeczenie sądu lub inna decyzja organu władzy państwowej. Siłą rzeczy zatem wskazane uprawnienie nie obejmuje np. pracodawcy wystawiającego pracownikowi zaświadczenie o zatrudnieniu (odmiennie SN w uchwale z 30.06.2004 r., I KZP 12/04, OSNKW 2004/6, poz. 59) czy też osoby uprawnionej do sporządzania umów kredytowych na zakup towaru (odmiennie SN w wyroku z 30.08.2000 r., V

KKN 267/00,
OSNKW 2000/9-
10, poz. 85). Od
strony pozytywnej
zaś taką „inną
osobą” może być np.
wystawca faktury
VAT (zob. uchwała
SN z 30.09.2003
r., I KZP 16/03,
OSNKW 2003/9-
10, poz. 77), lekarz,
pielęgniarka (w
pewnych
wypadkach),
kierownik apteki
(zob. wyrok SA
we Wrocławiu z
1.09.2011 r., II AKa
208/11, Prok. i
Pr. 2012/12, poz.
24), adwokat, radca
prawny, duchowny,
nauczyciel
akademicki,
inspektor nadzoru
budowlanego czy
też rzeczoznawca
budowlany (wyrok
SN z 20.04.2006
r., IV KK 49/06,
OSNKW 2006/9,
poz. 80).” -
J. G. (red.),
Kodeks karny. Część
szczególna.
Komentarz, (...)
2021. A także:
"Pojęcie dokumentu
użyte w art. 271 ma
też węższy zakres
niż przewidziane
w definicji legalnej
z art. 115 §
14. Po prostu z
uwagi na istotę
analizowanego
występku
„dokument, dla
objęcia go

działaniem art. 271 § 1, musi rodzić nie tylko określone jego treścią i zakresem działania skutki prawne między stronami czynności prawnej, ale wykraczać powodowanymi przez jego wystawienie skutkami prawnymi »na zewnątrz»
zostało postanowienie SN z 30.11.2007 r., V KK 98/07, LEX nr 346235; tak też wyrok SA w Krakowie z 21.02.2003 r., II AKa 266/02, KZS 2003/4, poz. 37). [...] W konsekwencji wskazanym przedmiotem czynności wykonawczej nie są dokumenty pozbawione wskazanego oddziaływania „na zewnątrz”, a zatem regulujące wyłącznie wewnętrzne stosunki ich sygnatariuszy względnie podmiotu, którego funkcjonowania dotyczą [...] Generalizując, należy wskazać, że „strona stosunku cywilnoprawnego nie może być sprawcą przestępstwa z art. 271 § 1 w zakresie sporządzonych przez

nią dokumentów odnoszących się do zawarcia, zmiany lub ustania tego stosunku” (wyrok SN z 16.12.2010 r., IV KK 379/10, Biul. PK 2010/11, poz. 10). Takie zachowanie może być co najwyżej formą pomocnictwa lub przygotowania popełnienia innego przestępstwa. W konsekwencji nie da się podzielić zapatrywania, wedle którego dla odpowiedzialności z art. 271 bez znaczenia jest charakter wystawionego dokumentu (tak SN w uchwale z 12.03.1996 r., I KZP 39/95, OSP 1996/7–8, poz. 144, z głosem B. Mik, OSP 1997/2).” - J. G. (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, (...) 2021.

Odnosząc te wykładnię do czynu oskarżonego będącego przedmiotem niniejszego postępowania należy wskazać na zasadnicze wątpliwości co do możliwości przypisania tego przestępstwa, już w sytuacji gdyby

przedmiotem czynu była sama umowa. W naszej sprawie chodzi jedynie od raporty (informacje) mailowe, które mają wyłącznie znaczenie dla tymczasowego ustalenia rat przekazywanych środków na poczet wykonania umowy. Jest to wyłącznie dokument tymczasowy i wewnętrzny.

Rozliczenie, a więc ustalenie wykonania lub niewykonania umowy oraz rozmiaru świadczeń, miało nastąpić już po przeprowadzeniu imprezy, oraz w oparciu o dokumenty (§ 1 ust. 20 i § 7 ust. 5 umowy). Raporty o aktualnym stanie sprzedaży biletów nie miały tu znaczenia żadnego.

Stąd odnosząc się szerzej do twierdzeń skarżącego odnośnie poprawności dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, należało wskazać także na te aspekty odnoszące się do możliwości przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., a w konsekwencji także

występku z art. 273
k.k.

Ad. IV.

Odnosząc się do postawionego przez skarżącego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, należy błąd ten traktować, jako zaburzenie w procesie dowodzenia i wnioskowania na podstawie niekwestionowanych przez skarżącego dowodów. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu przedstawił przy tym ważki pogląd odnoszący się do błędu w ustaleniach faktycznych i tak: „Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności". Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody, a także gdy prawidłowo je ocenił. Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty istotne w sprawie albo ustalił

fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone. Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach” (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 9 sierpnia 2018 roku, II AKa 184/18 LEX nr 2556688).

Skarżący prokurator twierdzi więc, że Sąd I instancji dopuścił się dowolności, gdyż na podstawie wskazanych w treści zarzutu okoliczności winien był dokonać ustalenia, że oskarżony T. G. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa oszustwa. Wniosek swój prokurator wyprowadza z relacji świadków, pracowników administracyjnych biura spółki (...), które to zeznania zostały już

omówione w odniesieniu do zarzutu z pkt II niniejszej apelacji. Koniecznym jest przy tym powtórzyć w tym miejscu, że zeznanie wszystkich tych osób składane w postępowaniu sądowym, nie dają podstaw do twierdzenia, że oskarżeni działali w sposób oszukańczy. Przeciwnie świadkowie ci, w tym D. N. (k. 9919v-9922v), P. M. (2) (k. 10045v-10047), A. Z. (k. 9941v-9944), M. M. (k. 10086-10089) a częściowo także E. K. (1) (k. 10057v-10061v.) nawet dystansują się od swoich wcześniejszych zeznań składanych przed oficerami (...), gdzie mogły się znaleźć jakieś sugestie, co do podejrzeń o nieprawidłowości w prowadzeniu spółki przez T. G. (1) albo A. B..

Prokurator powołując się na te zeznania pomija niewątpliwy fakt, że wszyscy ci pracownicy biura, także księgowe, czy asystent zarządu, nie byli wprowadzeni w

kwestie
właścicielskie spółki
oraz plany i
proces decyzyjny,
który pozostawał
zastrzeżony do
kompetencji osób
pełniących funkcję
w zarządzenie, bądź
samych kluczowych
wspólników tj. T. G.
(1) i A. B.. Wszystkie
wskazane tu powody
przesądzą o braku
podstaw do
przedstawiania
relacji tych
świadków jako
dowodów, które
mogą stanowić
podstawę dokonania
ustaleń faktycznych
odnośnie zamiaru
oskarżonego T. G.
(1). A także jako
dowody zdolne do
zakwestionowania
wyjaśnień
oskarżonych w tym
przedmiocie.
Zwłaszcza, że
wymowa tych
dowodów generalnie
jest zgodna z wersją
prezentowaną przez
oskarżonych w ich
wyjaśnieniach. Tak
jest choćby w
odniesieniu do
kwestii płatności
spółki (...) na rzecz
firmy (...).

Jako okoliczność
świadcząca o
zamiarze
oskarżonego
dokonania oszustwa
na szkodę spółki
(...), skarżący

wskazuje na niemożność wywiązania się z umowy przez spółkę (...). Otóż jest to oczywiście chybiony zarzut. Nie tylko spółka (...) wywiązała się z tych umów, imprezy się odbyły, ale nawet koncert zespołu (...) w ramach imprezy "(...)" zakończył się sukcesem artystycznym i frekwencyjnym. Podobnie, bez zastrzeżeń organizacyjnych, został zrealizowany turniej piłkarski "(...)" . A więc nie tylko oskarżeni mogli wykonać umowę, ale także ją wykonali. Konflikt między stronami oraz zarzutu stawiane w niniejszym postępowaniu wynikają bowiem ze zgoła innych okoliczności, chodzi o klapę frekwencyjną i finansową turnieju "(...)", a co za tym idzie sporu o pokrycie straty.

Zgodzić się można ze skarżącym co do tego, że zamawiająca spółka (...), ale przede wszystkim stojące za nią Miasto, nie było gotowe i

nie miało zamiaru zaakceptować rozliczenia imprez sporządzonego przez T. G. (1), gdzie wskazano na istotną stratę obu imprezach, która miałyby obciążyć spółkę (...), a za nią Miasto. Prokurator nie zadaje sobie pytania, czy za owe straty winien ponosić odpowiedzialność jedynie wykonawca, a personalnie T. G. (1) i A. B.. Odpowiedz na takie pytanie można znaleźć już w początkowym etapie postępowania, choćby w zeznaniach E. Z. inspektora wydziału kontroli Urzędu Miejskiego we W.. Świadek wskazuje na istotne nieprawidłowości w decyzji o organizacji turnieju (...). Kontrola wewnętrzna wykazała m.in. brak właściwego oszacowania wartości zamówienia, brak analizy dochodowości, brak analizy rynku pod kontem wyboru wykonawcy. "Z uwagi na fakt, że spółka [W. 2012 - przypis autora] tryb zamówienia z wolnej ręki, powinna

choć mieć taką dokumentację świadcząca o rozeznaniu runku. Pokazaliśmy także, że w wypadku obu umów wszystko działo się w ciągu jednego lub dwóch dni" (k. 152). Samo Miasto zdołało się ocenić w tej sprawie krytycznie. Warto także w tym miejscu przypominać, że w przypadku turnieju " (...)", inicjatywa tej imprezy nie pochodziła od oskarżonych, ale od władz Miasta, do czego przekonał ich T. R.. A trzeba mieć na uwadze, że planowano jeszcze dwie inne duże imprezy na stadionie, koncert P. i mecz piłkarski Brazylia - Japonia. Z tych imprez, po doświadczeniach, zrezygnowano. Trudno też znaleźć przykład, aby w kraju inne miasta brały na siebie organizację cyklicznie organizację tak kosztownych imprez sportowych i rozrywkowych.

Jak już wskazano poprzednio obie umowy na organizację imprez przewidywały

wynagrodzenia ryczałtowe, pokrzywdzona spółka (...) była zobowiązania do jego zapłaty niezależnie do wyniku finansowego. Te środki miałyby po stronie (...) stanowić źródło pokrycia strat. Umowa przewidywała także kary umowne (§ 9 umowy) oraz zabezpieczenia wekslowe (§ 1 ust. 8 umowy).

Wystawienie przez oskarżonego T. G. (1) wskazanych w zarzucie faktur i rozliczenie

- faktury VAT dla (...) o nr (...) opiewającej na kwotę netto 60 000,00 zł, brutto 73 800,00 zł,

- faktury VAT dla (...) o nr (...) opiewającej na kwotę netto 77.000,00 zł, brutto 94.710,00 zł,

pozostaje faktycznie bez wpływu na sam wynik finansowy i rozliczenie samych imprez. Sąd Okręgowy wskazuje przy tym słusznie, że była to forma gratyfikacji - wynagrodzenia dla samego T. G. (1) za pracę na rzecz spółki, bo nie miał

on jako prezes zarządu prawa do wynagrodzenia. Jak się te wypłaty zestawia z dochodami jakie mieli odnieść z imprezy T. R. i J. J. (1), to kwoty te można uznawać za akceptowalne.

Skarżący przekonuje także, że o złej woli oskarżonego T. G. (1) świadczy rozliczenie dokonane z T. R.. Już wyżej omawiano faktury, który miał zapłacić, nie (...), ale sp. (...). Na pewno faktury VAT nr (...) na kwotę netto 500 000,00 zł, brutto 615.000,00 zł, odnosiła się do wynagrodzenia J. J. (1), za jego pośrednictwo. Kwota faktur VAT o nr (...) dokonano zapłaty na rzecz (...) kwoty netto 300 000,00 zł, brutto 369 000,00 zł mogła istotnie stanowić podział "oszczędności" przy kontraktowaniu klubów do udziału w turnieju piłkarskim. Była to część wynagrodzenia ryczałtowego należnego spółce (...), która mogła równie dobrze tą kwotę zatrzymać. Zapłata tej faktury winna przy tym obciążać T. R.

jako dysponenta tych środków. Brak jest podstaw do wywodzenia, że w ten sposób doszło do pokrzywdzenia zamawiającej spółki (...).

Sąd Okręgowy pomijając faktycznie powołane tu rozważania, skupia się jednak na zasadniczym, tj. przyjęciu, że owe czynności, rozliczenia i zabiegi, jakie skarżący czyni przedmiotem zarzutu, niezależnie od ewentualnego braku uzasadnienia, miały miejsce już po zawarciu umowy, w procesie jej wykonywania. To zaś z uwagi na całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, nie daje podstaw do przyjęcia, że ewentualne "oszczędności" będą w ogóle możliwe, oskarżeni o tym wiedzieli i wykorzystali we wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonego przy zawieraniu umowy. Żadna z przytoczonych tu tez nie jest prawdziwa i nie może przekonywać o słuszności tezy

zarzutu skarżącego prokuratora. Trzeba w tym miejscu jeszcze raz przywołać treść umów, gdzie wynagrodzenie T. R. z tytułu dokonania kontraktacji zespołów zostało ustalone na 6.817.000.00 zł plus VAT (k. 12), a należna z tego tytułu część wynagrodzenia spółki (...) na podstawie umowy także z 12 kwietnia 2012 roku jest mniejsza i wynosi 6.465.000,00 zł netto (k. 41).

Skarżący podnosi również, że przedstawienie zawyżonych raportów sprzedaży biletów miałyby dowodzić o zamiarze popełnienia przestępstwa oszustwa przez oskarżonych. Jak już wskazano wyżej, także w odniesieniu do zarzutu z pkt. I i III, należy akceptować stanowisko Sądu ad quo, gdzie ten przyjmuje, że brak jest podstaw do przypisania takiego działania oskarżonym. Jednocześnie zakładając nawet, że takie działania miało miejsce, to

racjonalna ocena sytuacji i działania oskarżonym wyklucza tezę oskarżyciela. Po pierwsze: niewątpliwie oskarżonym zależało na sprzedaży biletów i powodzeniu finansowym imprezy. Całkowicie nieracjonalnym jest podejrzenia, że mieliby oni powodzenie własnej imprezy torpedować. Po drugie: zawyżając sprzedaż działali na własną szkodę, bo potwierdzali przychody, których nie otrzymali, co zmniejszało finansowanie od zamawiającego. A w końcu: w czasie kiedy doszło do zawarcia umowy i realizacji czynu, żadna ze stron, także oskarżeni nie mieli świadomości, że może dojść do sytuacji, że zainteresowanie imprezą będzie słabe. Liczyli, także na podstawie wiary w twierdzenia T. R., że zainteresowanie będzie, a impreza co najmniej się zbilansuje.

Powołane tu okoliczności przekonują, że wnioski i ustalenia

jakie wyprowadził Sąd ad quo ze zgromadzonego materiału dowodowego należy oceniać jako poprawne i je akceptować. Odmienne stanowisko i twierdzenia skarżącego należy traktować jako nieprzekonujące.

Ad. V.

Oceniając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, który stanowił zasadniczą przesłankę zastosowania wobec tych oskarżonych warunkowego umorzenia postępowania należy przede wszystkim odwołać się do części niniejszego uzasadnienia poświęconej stanowisku wobec apelacji oskarżonych, gdzie uwzględniono przede wszystkim zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w odniesieniu do przestępstwa z art. 586 k.s.h. W efekcie oskarżony A. G. został uniewinniony,

a w stosunku do oskarżonych M. G. (1) i W. H. (1), okres w jakim przestępstwo to zostało popełnione skrócono o 2 lata i obecnie obejmuje okres 3 miesięcy w stosunku do W. H. (1), a 11 miesięcy w stosunku do M. G. (1).

To właśnie okres (długotrwałość) realizacji przestępstwa skarżący wskazuje jako zasadniczy czynnik kształtujący stopień społecznej szkodliwości czynu, a za tym ma zasadnicze znaczenie dla oceny zasadności środka probacyjnego. Zmiana wyroku, gdzie istotnie skrócony został okres przestępstwa przekonuje, że aktualnie odpadł ważny czynnik, który miałby przemawiać za zasadnością zarzutu.

Jako drugi czynnik, który miałby sprzeciwiający się warunkowemu umorzeniu postępowania wskazuje prokurator skutek w postaci kontynuowania działalności, która doprowadziła

ostatecznie do powstanie szkody w mieniu Miasta W.. To stanowisko jest słuszne jedynie w części. Sytuacja finansowa spółki nie pozostaje w związku z samym zasadniczym czynem będącym przedmiotem postępowania tj. zarzutem oszustwa na szkodę sp. W. 2012. Zawarte umowy zostały wykonane. Sytuacja finansowa spółki (...) miała natomiast wpływ na zdolność tej spółki (brak majątku, nadmierne zadłużenia) na proces rozliczenia się, pokrycia strat wynikłych z przeprowadzenia imprez, zapłaty kar umownych itd. Wiemy obecnie, że spółka nie była zdolna do pokrycia strat. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że spółka ta nigdy nie miał majątku trwałego, co było kwestią znaną zamawiającemu, a jej przychody były generowane jedynie przez działania organizacyjne. Stąd wiarygodność liczona w zdolnościach płatniczych od początku była słaba, nawet pomimo

ustanowienia
zabezpieczenia
roszczeń przy
pomocy weksla.

Dla oceny społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonych M. G.
(1), a zwłaszcza
W. H. (1), istotne
znaczenie ma to, że
ci nie zajmowali się
faktycznie sprawami
spółki, bądź robili
to w ograniczonym
zakresie. Trzeba
bowiem pamiętać, że
byli oni członkami
zarządu, a faktycznie
sprawami spółki
kierowali prezesi
zarządu M. B. (1) i
T. G. (1). Jak należy
wnosić na podstawie
relacji świadków,
w szczególności
pracowników spółki,
to oni zajmowali
się prowadzeniem
jej spraw oraz
decydowali o
kierunkach działań.
To oczywiście musi
być traktowane jako
okoliczności, które
mają istotny wpływ
na stopień winy
oskarżonych M. G.
(1) i W. H. (1).

Wskazane tu
okoliczności każą
przyjmować, że
ocena stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonych M. G.
(1) i W. H.
(1) nie sprzeciwia
się warunkowemu

<p>umorzeniu postępowania, a w konsekwencji takie rozstrzygnięcie należy akceptować.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokuratora w oparciu o podniesione zarzutu wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie wszystkich czynów zarzuconych oskarżonym M. B. (1) i T. G. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; - o zmianę orzeczenia w części dotyczącej czynów przypisanych M. G. (1) i W. H. (1) poprzez wydanie wyroku skazującego i orzeczenie wobec obu oskarżonych kar grzywny: 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości 1 stawki na kwotę 20 złotych wobec W. H., oraz w zakresie M. G., za czyn z art. 586 ksh 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości 1 stawki na kwotę 20 złotych, a w zakresie czynu z art. 77 ust. 1 ustawy o 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>rachunkowości 400 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości 1 stawki na kwotę 20 złotych, łącznie 400 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości 1 stawki na kwotę 20 złotych, wymierzenie im kosztów i opłaty.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność zarzutów apelacji prokuratora i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowały niemożnością podzielenia wniosków tego środka odwoławczego.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelację na niekorzyść oskarżonego T. G. (1) złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) spółka z o.o. zarzucając:</p> <p>1.obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu (art. 438 pkt 1 k.p.k.), polegającą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na błędnej wykładni art. 284 k.k. wyrażającej się w przyjęciu, że wykluczona została przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna zarzucanych oskarżonym czynów z art. 284 § 2 k.k. – podczas gdy prawidłowa wykładnia przedmiotowego przepisu, przyjmując ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, prowadzić powinna do wniosku, że wypełnione zostały znamiona w/w czynu na etapie realizacji umów z pokrzywdzoną Spółką(a nie na etapie ich zawierania) – w sposób pozwalający na przypisanie oskarżonym M. B. (1) oraz T. G. (1) czynów przywłaszczenia nienależnych (...) sp. z o.o. środków finansowych przeznaczonych na organizację imprez (...)” oraz „Rock in W.” (przez sztuczne zawyżanie wartości ich kosztów, które wszak nie podlegały zwrotowi dla (...) sp. z o.o. po rozliczeniu imprez) – oraz działania w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej w stosunku do mienia znacznej wartości, przez wystawianie dokumentów poświadczających nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne.

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (aryt. 438 pkt 2 k.p.k.), a to przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., przez dokonanie fragmentarycznej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym pominięcie w treści uzasadnienia szeregu dowodów niekorzystnych dla oskarżonych (szczegółowo wymienionych w uzasadnieniu apelacji), nadto zaniechanie wyjaśnienia w sposób pełny i wszechstronny istotnych okoliczności bezprawnego działania oskarżonych M. B. i T. G. na szkodę pokrzywdzonej, zupełne pominięcie analizy sfery motywacyjnej

oskarżonych (ustalenie motywu), a także zaniechanie zgromadzenia materiału dowodowego umożliwiającego weryfikację twierdzeń zawiadamiającego – z uwagi w szczególności na odstąpienie od włączenia w poczet materiału dowodowego materiałów z nagrań operacyjnych, znajdujących się w Kancelarii (...) Sądu, a także zupełne pominięcie w dokonanej analizie znaczenia ruchów finansowych podejmowanych przez oskarżonych T. G. i M. B. w krytycznym okresie (vide: akta sprawy upadłościowej) i skorelowanie działania oskarżonych z wypełnieniem przez nich dyspozycji przepisu art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k., przez sporządzenie uzasadnienia

wyroku z dnia 2 grudnia 2019 r., w sposób uniemożliwiający jakąkolwiek rzeczową i logiczną polemikę z nim, w szczególności przez:

- skrajnie lakoniczne i zdawkowe odniesienie się do kluczowych okoliczności sprawy, a także:

- dokonanie szczątkowych ustaleń stanu faktycznego, pozbawiających skarżącego możliwości polemiki co do ustaleń poczynionych w tym zakresie przez Sąd w formie ewentualnego zarzutu apelacyjnego;

- dokonanie fragmentarycznej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, poczynienie ustaleń wewnątrznie sprzecznych – powoływanie się w toku uzasadnienia na zeznania świadków, które następnie uznane zostały w całości za nieprzydatne;

- zdawkowe, wręcz hasłowe odniesienie się do motywów jakimi kierował się

Sąd I instancji przy ocenie poszczególnych dowodów, elementów sprawstwa i winy oskarżonych oraz towarzyszących im motywów działania, w tym zamiaru, a co za tym idzie – pominięcie rozważań Sądu co do kluczowych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej zarzucanych oskarżonym czynów;

- co szczególnie istotne z punktu widzenia fundamentalnych zasad procesu karnego – wydanie w sprawie uzasadnienia, które nie spełnia podstawowych wymogów ustawowych określonych w przepisach procedury karnej, tj. bez jasnego przytoczenia elementów procesu dowodzenia, niewykazanie faktów uznanych za udowodnione oraz nieudowodnione (puste miejsca w treści uzasadnienia na str. 7-12 oraz 19-22) oraz dowodów świadczących na

	<p>rzecz dokonanych ustaleń;</p> <p>- dokonanie analizy sprawy w sposób zupełnie pomijający regulujące je zasady logiki i procesu dowodzenia, a to przytaczanie przez Sąd zarzutu „o nieudowodnieniu faktów braku wystąpienia przesłanek”, co stoi w oczywistej sprzeczności z logiką procesu dowodzenia;</p> <p>- stwierdzanie sprzeczności zeznań kluczowych w sprawie świadków bez jakiegokolwiek pogłębionego wyjaśnienia czy uzasadnienia takich konstatacji Sądu I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie zasługują na uwzględnienie;</p> <p>Ad. 1</p> <p>Skarżący stawia zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to</p>			

art. 284 § 2 k.k.
w zw. z art. 294
§ 1 k.k. Zasadność
takiego zarzutu
musi zakładać w
pierwszym rzędzie
prawidłowość
dokonanych przez
Sąd I instancji
ustaleń faktycznych.
Zarzut taki jest
trafny, jeśli skarżący
wykaże, że
zachowanie
sprawcy, winno
podlegać wskazanej
kwalifikacji prawnej.
Tak sformułowany
zarzut pozostaje
niespójny z
pozostałymi
zarzutami
skarżącego, w tym
zwłaszcza tym z pkt.
2, a nadto nie do
pogodzenia nawet z
konstrukcją zarzutu
zawartym w samym
akcie oskarżenia.

Oceniając zasadność
takiego zarzutu,
także w oparciu o
uzasadnienie
apelacji, nie można
dociec, jakie mienia
miałyby być
przedmiotem
przywłaszczenia, czy
całość
wynagrodzenia
ustalonego w
umowach z dnia 12
i 26 kwietnia 2012
roku, czy też te
części, które zostały
objęte fakturami
wymienionymi w
zarzucie aktu
oskarżenia. To

zasadniczo utrudnia ocenę i odniesienie się precyzyjnie do treści zarzutu.

Przedmiotem przywłaszczenia może być wyłącznie mienie cudze. A więc mienie, które z jakiegoś powodu znalazło się we władaniu sprawcy, ale pozostawało mieniem innego podmiotu. Odnosząc to do realiów niniejszej sprawy, twierdzenia apelacji mogłyby być uzasadnione wówczas gdyby spółka (...) działała przy organizacji owych imprez na stadionie (...) jako pełnomocnik lub agent, na rachunek zamawiającego. Tak jednak nie było, niewątpliwie umowy miały charakter zlecenia, a każda ze stron działała w imieniu własnym i na własny rachunek. Kwota zaś, która jest przedmiotem każdej z umów stanowiła wynagrodzenie wykonawcy. Takie ustalenie nie może budzić wątpliwości, na podstawie samych umów, relacji osób zaangażowanych w jej wykonanie i ocenę. Było to również

przedmiotem kontroli ze strony Miasta, jak też 4 opinii prawnych (k. 4259-4267, 4268-4276, 4277-4288, 4289-4302).

Wszystkie były aprobujące. Wnioski także tych opinii są jednoznaczne, że mamy w tym przypadku z wynagrodzeniem ryczałtowym. A więc z chwilą jego przekazania wykonawcy, są to jego środki.

Odmienne stanowisko zaprezentowane zostało wyłącznie w samym zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa z dnia 24 października 2012 roku (k. 1).

Wszystkie decyzje odnoszące się do tych kwot są już wyłączenie do oceny na gruncie wykonania umowy zobowiązującej, bądź w relacji spółka (...) a jej kooperanci.

Według treści zarzutu przedmiotem przywłaszczenia miałyby być jedynie kwota 1.174.709,00 zł stanowiąca łącznie sumy faktur wymienionych w pkt

X części wstępnej wyroku. Kwestia okoliczności poszczególnych płatności była już przedmiotem ustosunkowania się przez Sąd Apelacyjny i w tym zakresie należy odesłać do stanowiska zawartego w odniesieniu do zarzutów z pkt. I-IV apelacji prokuratora.

Zasadnicze jest przy tym, że tylko dwie faktury, a za nimi płatności są dokonane na rzecz firmy (...) przez prowadzoną przez niego spółkę (...) i mają swoje uzasadnienie, na które wskazał sąd ad quo. Pozostałe obejmujące łącznie 984.000 zł brutto (369.000 zł i 615.000 zł) stanowiły płatności ze strony spółki (...) i pochodzą z jemu należnego wynagrodzenia na podstawie umowy między (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. z 12 kwietnia 2012 roku. Niezależnie od oceny dokonywanych transakcji, środki te nie były przedmiotem przywłaszczenia. Zadysponował nimi

uprawniony do ich otrzymania T. R..

Ad 2.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania postawiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego faktycznie pozostaje tożsamy z zarzutem naruszenia przepisów postępowania postawionym przez prokuratora w pkt. II zarzutu jego apelacji. Sąd należy odwołać się w tym zakresie do stosowanej części niniejszego uzasadnienia – pkt 3.1, a poświęconej właśnie stanowisku w tym zakresie, które pozostaje w całości aktualne wobec zarzutów postawionych przez autora omawianej apelacji.

Sąd Okręgowy, zgodnie z wnioskiem zawartym w akcie oskarżenia, zeznania świadka M. T. przeprowadził przez ich ujawnienie. Sąd nie dopatrył się, podobnie jak strony postępowania, takich istotnych okoliczności, które kazałyby dowód ten przeprowadzić bezpośrednio, jak

i zeznania tego świadka wciągnąć do ustaleń faktycznych. Skarżący przy tym nie wykazał, aby zmarginalizowanie tego dowodu, pominięcie tego dowodu mogło wpłynąć na dokonanie ustaleń faktycznych oraz mogło mieć wpływ na treść samego rozstrzygnięcia uniewinniającego.

Okoliczność wystawienia przez M. T. na rzecz (...) 3 faktur w październiku 2012 roku (k. 5201-5202, nie jest przedmiotem niniejszego postępowania, ani nie ma wpływu na ocenę możliwości przypisania skarżonemu T. G. (1), któregośkolwiek z zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy w całości zaakceptował ustalenia i wnioski opinii biegłych E. P. (1) i A. P.. Wielokrotnie uzupełniana opinia faktycznie wykazuje stan majątku spółki (...) oraz wielkość zadłużenia w kontekście zarzutu niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz

nieprawidłowości w zakresie księgowania.

Skarżący nadaje jednak wnioskowi opinii

nieuprawnione znaczenie, które miałyby się sprowadzać do wykazania

sprawstwa T. G. (1) zarzucanego mu przestępstwa na szkodę

pokrzywdzonej spółki. Jest to jednak wniosek nieuprawniony.

Opinia stwierdza nadmierne zadłużenie spółki, ale faktycznie przecież

zobowiązania D. były płacone, choć z powiększającym się w każdym rokiem zadłużeniem. Biegłe w swojej opinii wskazują jedynie na dwie wymagalne na dzień 20 czerwca 2010r. i niezapłaconymi, co najmniej do dnia 14 grudnia 2012r.

zobowiązania w łącznej kwocie wynoszącej 2 492,40 zł, na którą składały się: zobowiązanie wobec (...).

Kucharski na kwotę 2 342,40 zł wynikające z cesji, której termin płatności przypadał na dzień 10 marca 2010r. oraz

zobowiązanie wobec (...) I. A. L. na kwotę 150,00 zł wynikającą z (...) z terminem płatności na dzień 20 czerwca 2010r. Łączna kwota niezapłaconych zobowiązań wyliczona została natomiast na dzień 14 grudnia 2012r wyniosła 6 441 085,32 zł. A więc już po dacie czynu.

Także w kwestii nieprawidłowości w prowadzeniu księgowości, zarzuty biegłych odnosiły się nie do całości rejestrowanych operacji, tak jak chciałby to widzieć skarżący, ale wyłącznie do sposobu rozliczenia kar umownych oraz nieutworzenie rezerw na ewentualny udział (...) sp. z o.o. w stracie wynikającej z tytułu realizacji imprez (...)” i „Rock in W.”. Wpłynęło to na nierzetelne przedstawienie sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. za 2012 rok bowiem w wyniku tej okoliczności zawyżony został wynik finansowy Spółki o kwotę 5 472 873,87 zł. Także i w tym przypadku zarzuty

biegłych są niejako następstwem niepowodzenia w realizacji imprez będących przedmiotem niniejszego postępowania, a nie stanowią podstawy do formułowania wniosków co do braku zamiaru lub możliwości wywiązania się z tych zobowiązań. Jak już wskazano w części poświęconej zarzutom apelacji prokuratora, zobowiązanie w zakresie produkcji imprez zostało zrealizowane. Spór dotyczy niepowodzenia finansowego.

Skarżący powołuje w uzasadnieniu apelacji także inne okoliczności, które jedynie w ocenie skarżącego mogą świadczyć na niekorzyść oskarżonego T. G. (1). Tak budowane twierdzenia, pozbawione faktycznie odniesienia do ustaleń sądu, nie mogą zakwestionować logiczności jego ustaleń, ani ich zgodności ze wskazaniami doświadczenia życiowego, jako

przesłanek stanowiących weryfikację sędziowskiej swobody na podstawie art. 7 k.p.k. Takie twierdzenia mogą być traktowane wyłącznie jako polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, która nie ma wpływu na ocenę prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych.

Ad. 3.

Skarżący czyni przedmiotem zarzutu i szeroko to uzasadnia naruszenie przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wytykając braki uzasadnienia, w szczególności zaś braki w zakresie odniesienia się do powodów uwzględnienia, bądź nieuwzględnienia, poszczególnych dowodów. Należy podzielić ocenę skarżącego. Istotnie uzasadnienie ogranicza się do zasadniczych kwestii. Sąd wymienia jedynie dowody i wskazuje jakie dowody uznał za wiarygodne w całości lub w części, a jakie nie. Taka postawa jest z pewnością

wyrazem aktualnych tendencji, gdzie orzeczenie winno być ograniczone do najistotniejszych kwestii, bez dywagacji. Stąd całkowicie specyficzne znaczenia należy nadawać ewentualnemu naruszeniu normy art. 424 § 1 k.p.k. O ile uzasadnienie winno spełniać wymagania przewidziane w tym przepisie, w szczególności w odniesieniu do wskazania zakresu i podstaw oceny dowodów, to jednak naruszenie jedynie tych wymogów nie może być podstawą uchylecia wyroku (art. 455a k.p.k.). Naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k. nie wpływa także na treść orzeczenia, skoro sporządza się je po wydaniu wyroku. Jednak wady uzasadnienia mogą utrudnić stronom korzystanie z prawa do odwołania, a sądowi II instancji utrudnić wykonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 lutego 2019 r., II

AKa 285/18, LEX nr 2718716).

Zarzut naruszenia tego przepisu nie ma więc charakteru samodzielnego, a może on występować jedynie posiłkowo, łącznie z innymi naruszeniami przepisów postępowania, wówczas jeśli sama wadliwa treść uzasadnienia nie daje podstawy do oceny sposobu procedowania lub oceny dowodów dokonanej przez sąd. Tak jest w tym przypadku. Braki uzasadnienia nie znajdują jednak swojego jednoznacznego odzwierciedlenia w naruszeniu przepisów postępowania czy błędach w ustaleniach faktycznych. Konstatacje sądu ad quo co do podstaw ustalenia stanu faktycznego, ale też okoliczności jakie stały się podstawą oceny faktycznej i prawnej, należy oceniać jako konkretne, weryfikowalne na podstawie materiału dowodowego. W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, że

<p>ewentualne braki uzasadnienia, mogłyby faktycznie skutkować wpływem na samo rozstrzygnięcie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Skarżący w oparciu o podniesione zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego w części będącej przedmiotem zaskarżenia i przekazania sprawy T. G. (1) do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny wykazał wyżej niezasadność podniesionych przez skarżącego zarzutów. Uwzględnienie wniosków apelacji skarżącego, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wymagałoby, poza ogólnie sformułowanymi zarzutami naruszenia przepisów, faktycznie wykazania, że konieczne jest przeprowadzenie w całości na nowo</p>		

<p>przewodu sądowego, albo wykazania, że orzeczenie jest błędne, zachodzą warunki do skazania oskarżonego T. G. (1), co nie może mieć miejsca z uwagi na zasadę ne peius z art. 454 § 1 k.p.k. Zarzuty apelacji oskarżyciela nie wykazały żadnej z koniecznych przesłanek uchylenia wyroku.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonego A. G. adv. A. N. zaskarżył wyrok w całości, na podstawie art. 438 pkt. 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucając:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że z prawidłowo przeprowadzonych dowodów i słusznie ocenionych co do ich wiarygodności wynika, że oskarżony A. G. faktycznie sprawował funkcję członka zarządu spółki, przy oparciu się jedynie na wpisie do KRS;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych polegających na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>przyjęciu, że oskarżony A. G. winien złożyć wnioski o upadłość najpóźniej 15 stycznia 2010 roku pomimo, iż faktycznie oskarżony mógł się dowiedzieć o istnieniu takich przesłanek najwcześniej 25 lutego 2010 roku;</p> <p>- obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 § 1 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, polegające niezastosowaniu ustawy względniejszej dla oskarżonego i przyjęcie terminów do zgłoszenia upadłości z ówczesnie obowiązującego prawa upadłościowego, a nie obecnie zgodnie z którym oskarżony ma 6 miesięcy od daty, gdy majątek spółki nie wystarcza na zaspokojenie zobowiązań.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego okazał się w przypadku</p>			

oskarżonego uzasadniony, co musiało skutkować uwzględnieniem zasadniczego wniosku apelacji obrońcy oskarżonego. Stało się to też podstawą do ograniczenia rozpoznania zarzutów apelacji, na podstawie art. 436 k.p.k., gdyż rozpoznanie pozostałych zarzutów było w przypadku tego oskarżonego bezprzedmiotowe.

Przepis art. 4 § 1 k.k. stanowi, że w wypadku kolizji ustaw w czasie, stosuje się do ustawy nową, a obowiązującą w czasie popełnienia czynu, jedynie wówczas jeśli jest dla sprawcy względniejsza. Sąd I instancji orzekając co do czynu oskarżonego z art. 586 kodeksu spółek handlowych, nie powołał się na treść art. 4 § 1 k.k. i należy wnosić, że stosował ustawę w brzmieniu aktualnie obowiązującą.

Przepis ten ma treść nadaną pierwotnie ustawą z dnia 15 września 2000 roku (Dz. U. 2000.94.1037).

Przepis ten stanowi jednak normę blankietową w zakresie w jakim wprost odsyła do przepisów prawa upadłościowego. Tu natomiast miała już miejsce zmiana prawa. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 roku - prawo upadłościowe i naprawcze według stanu sprzed 1 stycznia 2016 roku kształtował przesłanki ogłoszenia upadłości następująco: 1) jeśli dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a 2) dłużnik będący osobą prawną także wtedy, gdy jego zobowiązania przekraczają wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje.

Zmieniana ustawy prawo upadłościowe związana z wejście w życie ustawy o prawie naprawczym, od dnia 1 stycznia 2016 roku (Dz. U. 2015.978) istotnie zmodyfikowała przesłanki upadłości i tak: 1) Dłużnik jest niewypłacalny, jeśli utracił zdolność do wykonywania

swoich
wymagalnych
zobowiązań
pieniężnych (art. 11
ust. 1a domniemywa
się, że dłużnik
utracił zdolność
do wykonywania
swoich
wymagalnych
zobowiązań
pieniężnych, jeśli
opóźnienie w
wykonaniu
zobowiązań
pieniężnych
przekracza trzy
miesiące) oraz 2)
dłużnik będący
osobą prawną jest
niewypłacalny także
wtedy, gdy jego
zobowiązania
pieniężne
przekraczają
wartość jego
majątku, a stan ten
utrzymuje się przez
okres przekraczający
dwadzieścia cztery
miesiące. W
przypadku oby
przesłanek jest to
istotne złagodzenie
przesłanek
odpowiedzialności.

Sąd Apelacyjny
oceniając zasadność
zarzutów apelacji
obrońcy i
ograniczony zakres
apelacji
prokuratora, który
nie zakwestionował
ustaleń faktycznych,
orzeka w zakresie
stanu faktycznego
ustalonego przez
Sąd I instancji,

odnosząc je do aktualnej normy prawa karnego materialnego zrekonstruowanej z art. 586 k.s.h i art. 11 ust. 1, 1a i 2 prawa upadłościowego. Sąd Apelacyjny nie jest władny dokonywać nowych ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy jako podstawę odpowiedzialności oskarżonego bezpodstawnie przyjmuje obie przesłanki odpowiedzialność za niezgłoszenie upadłości. W ocenie Sądu Apelacyjnego żadna z tych przesłanek jednak według aktualnie obowiązującej ustawy nie zachodzi.

Art. 11 ust. 1 prawa upadłościowego przewiduje niewypłacalność jako utratę zdolności do wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Inaczej niż przed zmianą, chodzi tu, nie tyle o brak zapłaty zobowiązania lub trwale zaprzestanie płacenia długów, ale o stan gdzie dłużnik nie może i nie będzie mógł płacić swoich wymagalnych

długów. Przepis ust. 1a wprowadza przy tym domniemanie, że stan taki ma miejsce, jeśli dłużnik nie płaci długów przeszło 3 miesiące. Wykładnia tego przepisu wymaga wskazania, że chodzić musi nie tyle o jeden dług lub nieznaczną liczbę takich zobowiązań. I tylko w wypadku, jeśli jest to wynikiem sytuacji ekonomicznej, majątkowej dłużnika, która determinuje niemożność (utrata zdolności do wykonania zobowiązania). Nie wystarczy w tym przypadku jedno lub nawet kilka zobowiązań, które są wymagalne, ale nie zapłacone z różnych przyczyn. Doświadczenie życiowe pozwala przyjmować, że każdy podmiot gospodarczy ma takie zobowiązania, których nie zapłacił, np. z uwagi na to, że zobowiązanie było sporne, gdzie omyłkowo nie dokonano zapłaty w terminie, albo jeśli nie można ustalić aktualnego wierzyciela lub jego adresu. W niniejszej sprawie biegły A.

P. i E. P. (2) w sporządzonej opinii ustaliły ze (...) Sp. z o.o. posiadała na dzień 20 czerwca 2010r. co najmniej dwa wymagalne i niezapłacone co najmniej do dnia 14 grudnia 2012r. zobowiązania w łącznej kwocie wynoszącej 2 492,40 zł, na którą składały się: zobowiązanie wobec (...). Kucharski na kwotę 2 342,40 zł wynikające z cesji, której termin płatności przypadał na dzień 10 marca 2010r. oraz zobowiązanie wobec (...) na kwotę 150,00 zł wynikającą z RK 01/06/10 z terminem płatności na dzień 20 czerwca 2010r. Będące przedmiotem ustaleń wierzytelności mają charakter bez wątpienia drobny, które nie powodowały faktycznie żadnego obciążania dla sytuacji finansowej spółki. Nie wyjaśniono, jakie były przyczyny zaniechania zapłaty tych akurat wierzytelności, ale aż do końca 2012 roku możliwe było ich spłacenie w każdym czasie. Jak

wynika przy tym z opinii biegłych rewidentek oraz zeznań pracowników spółki odpowiedzialnych za obrót dokumentami i księgowość: E. K. (2), D. N., A. Z., P. M. (2), długi były płacone aż do II połowy 2012 roku. Łączna wartość niezapłaconych zobowiązań do dnia 14 grudnia 2012r. wynikająca z załącznika do wniosku o ogłoszenie upadłości zamknęła się wówczas kwotą 6 441 085,32 zł. Niepłacenie długów oraz niezdolność do ich bieżącego wykonywania miała miejsce dopiero w końcowej fazie funkcjonowania spółki, w ostatnich miesiącach przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Pierwsza z przesłanek upadłości nie ma więc w tym przypadku zastosowania.

Zdaniem biegłych A. P. i E. P. (1) wartość majątku była mniejsza niż wartość zobowiązań (...) sp. z o.o. wynikających z bilansów sporządzonych na

koniec każdego roku w okresie lata 2009-2012. Z przeprowadzonych obliczeń wynika, iż (...) sp. z o.o. w każdym z analizowanych okresów pomiędzy latami 2009-2012 posiadała nadwyżkę zobowiązań nad majątkiem. Najwcześniej nadwyżka zobowiązań nad majątkiem Spółki miała miejsce według stanu na dzień 31 grudnia 2009 r. Według stanu na ten dzień majątek (...) sp. z o.o. wynosił 14 279,34 zł, a jej zobowiązania wynosiły ogółem 20 277,50 zł, tak więc zobowiązania przekroczyły wartość majątku o kwotę 5 998,16 zł. I z tym dniem spółka stała się niewypłacalna według biegłych. Taki wniosek biegłych i za nim ustalenie Sądu ad quo byłoby uprawnione wyłącznie na gruncie przepisu art. 11 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku. W dacie czynu. Sąd miał

jednak obowiązek stosować prawo nowe, obowiązujące w dacie orzekania, które jest wobec oskarżonego względniejsze. Tu przesłanka nadmiernego zadłużenia, staje się podstawą upadłości, dopiero wówczas, gdy taki stan utrzymuje się przez okres 24 miesięcy. Ustawodawca dopuszcza więc przewagę długów nad majątkiem osoby prawnej, jeśli tylko ten stan nie przedłuża się ponad wskazane 2 lata. Sąd dopiero od stycznia 2012 roku, zaistniała owa przesłanka aktualizująca obowiązek z art. 21 ust. 1 prawa upadłościowego. Jest to już w przypadku oskarżonego moment, kiedy od wielu lat nie był on członkiem zarządu i nie ponosi odpowiedzialności za działanie spółki.

Wniosek

obrońca oskarżonego, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o: 1) zmianę

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <p>2) względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Uwzględnienie zarzutu obrazy prawa materialnego w sposób opisany wyżej, musiał skutkować uwzględnieniem zasadniczego wniosku apelacji i uniewinnieniem oskarżonego.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca oskarżonego W. H. (1) adw. J. W. zaskarżył wyrok w pkt. II i XII zarzucając:</p> <p>1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. i art. 116 k.k. w zw. z art. 586 k.s.h. polegające na pominięciu przez Sąd I instancji pełnym milczeniem okoliczności, iż w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dacie orzekania obowiązywała inna niż w dacie czynu zarzucanego W. H. (1) ustawa Prawo upadłościowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 233 z późn.zm), naruszenie reguł której miało decydować o przypisanie W. H. (1) zawinienia w zakresie niezłożenia w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o., przy czym właściwe zastosowanie reguł wynikających z art. 4 § 1 k.k. i art. 116 k.k. oraz art. 586 k.s.h. i art. 11 ustawy Prawo upadłościowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 233 z późn.zm.) winno skutkować uniewinnieniem W. H. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem w ustalonych przez Sąd I instancji datach, nie doszło do wystąpienia przesłanek uzasadniających złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o.

2. będące konsekwencją naruszenia prawa materialnego, o którym mowa w pkt 1, poczynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń

	<p>faktycznych, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na przyjęciu, że zobowiązania (...) Sp. z o.o. przewyższyły wartość majątku tej spółki od dnia 31.12.2009 r. a od dnia 20.06.2010 r. (...) Sp. z o.o. zaprzestała trwale spłacać swoich zobowiązań, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzić winna do wniosku, że w ustalonych przez Sąd I instancji datach nie doszło do wystąpienia przesłanek uzasadniających złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy są w zasadniczej części zasadne. Zarzuty te są faktycznie tożsame z zarzutem obrazy prawa materialnego postawionego w</p>			

apelacji obrońcy A. G., zaprezentowane tam stanowisko Sądu Apelacyjnego w przedmiocie wykładni przepisów art. 586 k.s.h. oraz art. 11 ustawy prawo upadłościowe (pkt. 3.3 niniejszego uzasadnienia), są całkowicie aktualne i wyczerpują stanowisko, jakie należy przedstawić w odniesieniu do zarzutów stawianych w niniejszej apelacji.

Sąd Apelacyjny przyjął również w odniesieniu do oskarżonego W. H. (1), że ten jako członek zarządu spółki (...) był zobowiązany do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W jego przypadku, podobnie jak w przypadku T. G. (1), przesłanka nadmiernego zadłużenia (art. 11 ust. 2 prawa upadłościowego) zaistniała pierwsza, szybciej, niż niezdolność do wykonywania zobowiązań pieniężnych. Według wskazanej opinii przewaga długów nad majątkiem spółki miała miejsce od początku jej działalności tj. od

końca 2009 roku utrzymywał się przez cały okres jej funkcjonowania. Upływ dwuletniego terminu przewidzianego w art. 11 ust. 2 prawa upadłościowego, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 roku, który ma zastosowania w niniejszej sprawie, musi skutkować przyjęciem, że znamiona przypisanego przestępstwa oskarżony wyczerpał dopiero w okresie od 15 stycznia 2012 roku. A przestępstwo trwało do 17 kwietnia 2012 roku, do czasu pełnienia przez oskarżonego funkcji członka zarządu.

Wniosek

Skarżący obrońca oskarżonego W. H. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
<p>Sąd Apelacyjny podzielił zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, co musiało skutkować istotnie zmianą okresu w jakim doszło do realizacji przestępstwa. Brak jest jednak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji, skoro sama treść zarzutu i jego uwzględnienie nie ma wpływu na ustalenia przedstaw odpowiedzialności oskarżonego w ustalonym przez Sąd Apelacyjny okresie w jakim przestępstwo zostało zrealizowane.</p>			
3.5.	<p>Obrońca oskarżonego M. G. (1) adv. M. K. w swojej apelacji zaskarżył wyrok w zakresie pkt. III i XII, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. zarzucił:</p> <p>I.W zakresie zarzutu z pkt III części wstępnej wyroku:</p> <p>1) obrazę przepisów prawa materialnego, o której mowa w art. 438 pkt 1a k.p.k. przez niezastosowanie art. 4 § 1 k.k. i oparcie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

rozstrzygnięcia na podstawie przepisu art. 11 Prawa upadłościowego i naprawczego z dnia 28 lutego 2003 r. ze zmianami obowiązującymi do dnia 21.12.2012 r. w zw. z art. 586 kodeksu spółek handlowych, zamiast na podstawie art. 11 Prawa upadłościowego z dnia 28 lutego 2003 r. ze zmianami obowiązującymi na dzień 2.12.2019 r. w zw. z art. 586 kodeksu spółek handlowych, co skutkowało sprzecznością rozstrzygnięcia z prawem.

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnego ustalenia faktycznego, że zaistniały przesłanki obowiązku zgłoszenia upadłości spółki, a nadto ustalenia, że oskarżony z winy umyślnej zaniechał jego wypełnienia oraz przez odmówienie wiarygodności raportowi P. W. (1) i jego zeznaniom złożonym w

charakterze świadka z przyczyn, które wiarygodności tych dowodów nie podważają, przy jednoczesnym przyjęciu za prawidłowe opinii biegłych, w której odniesiono się wyłącznie do stanu prawnego z okresu objętego zarzutem.

II. W zakresie czynu z pkt IV części wstępnej wyroku:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, o której mowa w art. 438 pkt 1a k.p.k., przez niezastosowanie art. 75 ust. 1 i art. 169 ust. 1 Prawa upadłościowego z dnia 28 lutego 2003 r., regulujących powstanie – z chwilą ogłoszenia upadłości – obowiązków i kompetencji powołanego syndyka m.in. w zakresie prowadzenia rachunkowości i jednoczesne ich ustanie po stronie członków zarządu spółki, co skutkowało sprzecznością rozstrzygnięcia z prawem.

2) obrazę przepisów prawa materialnego, o której mowa w art. 438 pkt

1a k.p.k., przez niezastosowanie art. 4 ust. 5 zdanie 3 ustawy o rachunkowości w sytuacji, gdy Sąd prawidłowo ustalił fakt dokonania przez członków wieloosobowego zarządu spółki podziału obowiązków w kierowaniu jej sprawami, w ramach którego to nie oskarżony M. G. (1) został wskazany jako osoba odpowiedzialna za wykonywanie obowiązków w zakresie rachunkowości i nadzór nad nią, co skutkowało sprzecznością rozstrzygnięcia z prawem.

3) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnego ustalenia faktycznego, że oskarżony z winy umyślnej dopuścił do prowadzenia ksiąg rachunkowych wbrew przepisom, a nadto przez odmówienie wiarygodności raportowi P. W. (1) i jego zeznaniom złożonym w charakterze świadka

	z przyczyn, które wiarygodności tych dowodów nie podważają.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (1) są zasadne w zakresie zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, co do czynu z art. 586 k.s.h. opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku zaskarżonego wyroku.</p> <p>Ad I</p> <p>1) Sąd podzielił ten zarzut apelacji. Stanowisko w tym zakresie zostało przez Sąd Apelacyjny przedstawione w odniesieniu do apelacji obrońców oskarżonych A. G. (pkt. 3.3) oraz W. H. (1) (pkt 3.4). Zaprezentowane tam stanowisko w całości wyczerpuje zakres niniejszej apelacji, także w odniesieniu do podstaw zmiany wyroku w odniesieniu do</p>			

oskarżonego M. G. (1), w zakresie przypisanego mu czynu.

2) Sąd Okręgowy ustalając przesłanki odpowiedzialności oskarżonych za czyn będący zaniechaniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, kierował się nie wyłącznie formalną przesłanką pełnienia przez oskarżonego funkcji członka zarządu spółki z o.o. (...). Na podstawie wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym również wyjaśnień samego oskarżonego M. G. (1) (k. 9832, 10210), jego działalność w spółce nie miała charakteru pozornego. Był on związany ze spółką od samego początku jej istnienia, pełnił w niej różne funkcje, utrzymywał kontakty z oskarżonym T. G. (1) i A. G. oraz pracownikami biura. Oskarżony w 2010 roku pełnił funkcję prezesa zarządu spółki, a później nieprzerwanie członka zarządu. Nie tylko miał dostęp do dokumentów spółki, ale musiał

uczestniczyć w
prawnie
wymaganych
procedurach
odnoszących się do
działań będących
obowiązkiem
zarządu (udzielał
absolutorium
zarządowi,
zatwierdzał coroczne
sprawozdanie
finansowe z
działalności spółki
- k. 976-1024).
Wszystko to
przekonuje, że
ustalenie dokonane
przez Sąd Okręgowy
odnoszące się do
świadomości
obowiązków
ciążących na
oskarżonym, a także
sytuacji finansowej
spółki, zasługują
w całości na
akceptację.

2) Sąd ad quo nie
uwzględnił dowodu
z zeznań świadka P.
W. (1) oraz jego tzw.
raportu (Załącznik
nr 1 tom). Sąd nie
dał wiary raportowi
P. W. (2) z uwagi
na fakt, iż podstawą
jego opracowania
nie był całokształt
materiału
dowodowego sprawy
a jedynie wybiórcze
dokumenty
dostarczone przez
zlecającego. Sąd w
tym zakresie opierał
się na dowodach
z dokumentów oraz
opinii biegłych z

zakresu rachunkowości A. P. i E. P. (1), której to opinii nadawał zasadnicze znaczenia jako podstawa ustaleń odnoszących się do rozliczeń i sytuacji finansowej spółki. Okoliczności przy tym i poglądy przedstawiane przez świadka P. W. (1) oraz syndyka A. S. (2), nie mogą być traktowane jako dowody, które podważają zasadnicze wnioski opinii biegłych oraz ustalenia, co do stanu finansów jakie należałoby podjąć w oparciu o ustalenia biegłych rewidentów. W tym zakresie ustalenia Sądu Okręgowego nie wykraczają poza zakres swobody sędziowskiej wyznaczonych w art. 7 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również poglądu, który każe inaczej niż na podstawie wyników bilansowych traktować wycenę wartości spółki, a za tym jej majątku. O ile sposób wyceny prezentowany przez P. W. (1) oraz A. S. (2) jest całkowicie aktualny w zakresie wyceny

przedsiębiorstwa dla celów ustalenia ceny nabycia, emisji akcji etc, to w wypadku prawa upadłościowego, to właśnie stan bilansowy decyduje o przesłankach upadłości. Tak też został skonstruowany wniosek o ogłoszenie upadłości oraz taki stan stał się podstawą orzeczenia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o ogłoszeniu upadłości (akta VIII GU 284/12 k. 201-213, 402-403).

Ad. II.

1) Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów naruszenie prawa materialnego stawianych przez skarżącego. Nie ulega wątpliwości, że z chwilą ogłoszenia upadłości zarząd majątkiem upadłego przejmuje syndyk. Na nimi ciążyą wszystkie obowiązki, także te odnoszące się do prowadzenia ksiąg. Jednakże jak odwołać się do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd ad quo zawartych w części 2 uzasadnienie, dokonanych na podstawie opinii

biegłych rewidentów, wskazane nieprawidłowości w rachunkowości odnoszą się do czynności, jakie należało wykonać (zrealizować) zanim doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd ustalił, że czynności i zaniechania, które stały się przedmiotem zarzutu, miały miejsce w toku rozliczenia umów ze spółką (...) i miały miejsce jeszcze w połowie 2012 roku. Uwzględnienie jako przychód niepewnych kar umownych, czy nieutworzenie odpisów na pokrycie wiadomych strat z tytułu organizacji obu imprez na stadionie (...), w ocenie biegłych, ale też w akceptowanej ocenie Sądu Okręgowego, stanowiło jednoznaczną nieprawidłowość w prowadzeniu ksiąg rachunkowych. Była to przy tym nieprawidłowość, która wpływała istotnie na ocenę sytuacji spółki, na zafałszowania jej sytuacji finansowej. Czynności te zostały

dokonane jeszcze przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. A więc obciążają zarząd spółki, a nie syndyka.

2) Sąd Apelacyjny nie mógł również podzielić zarzutu naruszenie prawa materialnego w zakresie przepisów ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości (Dz.U.2021.217 t.j.). Skarżący zarzucając obrazę przepisu art. 4 ust. 5 zd. 3 podnosi, że zgodnie z tą normą "W przypadku gdy kierownikiem jednostki jest organ wieloosobowy, a nie została wskazana osoba odpowiedzialna, odpowiedzialność ponoszą wszyscy członkowie tego organu". Faktycznie więc ustawa przewiduje odpowiedzialność wszystkich członków organu kolegialnego, jeśli w takim organie (zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością), nie przewidziano podziału obowiązków. Narzucając taką wykładnię przepisu,

pomija, że taki podział odpowiedzialności musi zostać dokonany, a przepis art. 4 ust. 5 zd. 2 ustawy wymaga aby nastąpiło to w formie pisemnej - "Przyjęcie odpowiedzialności przez inną osobę lub przedsiębiorcę powinno być stwierdzone w formie pisemnej". Nie jest to wymóg jedynie formalny, to przesłanka konstytutywna warunkująca nieodpowiedzialność. Podzielić należy ocenę, że wskazani w treści uzasadnienia apelacji świadkowie - pracownicy biura spółki wskazywali na pewien podział zakresu obowiązków prezesów. T. G. (1) zajmował się bardziej sprawami zleceń, a M. B. (1) bardziej sprawami biura. Nie był to nie tylko podział ścisły, wykluczający współpracę i zastępstwo. Nie był to też podział dokonany dokumentem. Zasadnicze pozostaje przy tym to, że oskarżony M. G. (1) został wiceprezesem spółki niejako na miejsce M. B. (1), od

31 sierpnia 2012 roku, z czego można wnosić, że to jemu przypadł ten właśnie zakres obowiązków. Nie ma więc podstaw prawnych, ale też i podstaw faktycznych, aby wyłączać odpowiedzialność oskarżonego za przypisane mu przestępstw.

3) Stanowisko odnośnie oceny wiarygodności dowodu z dokumentów oraz zeznań świadka P. W. (1) zostało już zaprezentowane wyżej w części poświęconej odniesieniu do pkt. I 2) niniejszej apelacji. Stanowisko to zachowuje całkowitą aktualność również w odniesieniu do omawianego tu zarzutu naruszenia przepisów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalenia o sprawstwie i zawinieniu umyślnym oskarżonego M. G. (1) poczynił na podstawie dowodów z dokumentów, opinii biegłych rewidentów, wyjaśnień współoskarżonych

oraz zeznań
świadków -
pracowników biura
spółki. Wbrew
twierdzeniom
skarżącego, również
wyjaśnienia
oskarżonego M.
G. (1) składane
w toku rozprawy
(k. 9832, 10210),
nie dają podstaw
do przyjęcia, że
zachodzi brak
zawinienia po jego
stronie. Przeciwnie,
wszystkie
okoliczności sprawy,
w tym zaostrzający
się konflikt z
Miastem i widmo
upadłości spółki
winny skłaniać do
rygoryzmu w
przestrzeganiu
procedur.
Przeciwnie, będące
przedmiotem czynu
uchybienia miałyby
charakter
tendencyjny. Tak
oceniają to przede
wszystkim biegłe.
Uchybienia te
zmierzały do
nierzetelnego
przedstawienia
sytuacji finansowej
spółki. To
przekonuje, że
przypisane
oskarżonemu
działanie miało
charakter celowy. To
zaś przesądza o
umyślności
działania.

Wniosek		
<p>Obrońca oskarżonego na podstawie postawionych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny podzielił częściowo zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, co musiało skutkować istotnie zmianą okresu w jakim doszło do realizacji przestępstwa. Brak jest jednak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji, skoro sama treść zarzutu i jego uwzględnienie nie ma wpływu na ustalenia przedstawionej odpowiedzialności oskarżonego w ustalonym przez Sąd Apelacyjny okresie w jakim przestępstwo miało miejsce.</p>		

<p>3.6.</p>	<p>Apelację od wyroku złożył również obrońca oskarżonego T. G. (1) adw. J. Ś. zaskarżając wyrok w części tj. w odniesieniu do czynów opisanych w pkt. VIII i IX części wstępnej wyroku. Skarżący zarzucił:</p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie czynu z art. 586 kodeksu spółek handlowych, który to błąd miał wpływ na treść tego orzeczenia poprzez błędne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, iż w dniu 31.12.2009 r. zaistniał stan niewypłacalności uzasadniający złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o. we W. i w dniu tym zobowiązania (...) Sp. z o.o. przewyższyły majątek tej spółki, a także obrazę przepisów postępowania która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia a to art. 4 § 1 kodeksu karnego w związku z art. 4 kodeksu postępowania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	--	---	--

karnego oraz art. 7 kodeksu postępowania karnego w kwestii odpowiedzialności oskarżonego T. G. (1) w zakresie czynu z art. 586 kodeksu spółek handlowych orzeczonej w oparciu o dowody, które nie uwzględniały zmiany legalnej definicji niewypłacalności zawartej w art. 11 prawa upadłościowego i w konsekwencji rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o dowody odnoszące się do ustawy która obowiązywała wprawdzie w czasie popełnienia przestępstwa, ale nie była (nie jest) względniejsza dla sprawcy – T. G. (1) i jako taka na mocy art. 4 § 1 kodeksu karnego nie powinna być stosowana.

2) Błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu zarzucanego T. G. (1) z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości poprzez błędne przyjęcie, iż to T. G. (1) jest odpowiedzialny za nieprawidłowe księgowania w zakresie kar umownych i

nieprawidłowego tworzenia rezerw poprzez przypisanie mu odpowiedzialności za zapisy sprawozdania finansowego (...) Sp. z o.o. we W. za rok 2012 w sytuacji, gdy sprawozdanie to zostało sporządzone po ogłoszeniu upadłości tej spółki a za treść i zapisu sprawozdania odpowiadał syndyk masy upadłości a T. G. (1) utracił prawo do reprezentowania spółki na skutek jej upadłości, a także obrazę przepisów postępowania, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie przez sąd oceny dowodów w zakresie czynu zarzucanego T. G. (1) z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez pominięcie tej części opinii biegłych, które wskazywały na księgowania dokonywane na polecenie syndyka w roku 2013 a zaksięgowane z datą

	<p>31.12.2012 r., a także z zeznań świadków D. N. oraz A. Z. wskazujących, iż to syndyk masy upadłości wskazywał jak te operacje mają zostać zaksięgowane.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Apelacyjny, podobnie jak w przypadku apelacji oskarżonych A. G., W. H. (1) i M. G. (1) podzielił zarzut odnoszący się do przypisanego oskarżonym przestępstwa z art. 586 k.s.h., a w pozostałym zakresie nie uwzględnił zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (1).</p> <p>Ad. 1.</p> <p>Skarżący zarzut odnoszący się do zaniechania zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości formułuje jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Inaczej niż w przypadku apelacji pozostałych oskarżonych. Jednocześnie w</p>			

samej treści zarzutu i uzasadnieniu apelacji autor odwołuje się do niezasadnego stosowania art. 4 § 1 k.k. oraz wykładni przesłanek upadłości zawartych w ustawie prawo upadłościowe. Sąd należy ten zarzut, niezależnie od jego formalnej konstrukcji, traktować jako tożsamy z zarzutami podniesionymi w apelacjach pozostałych oskarżonych. Te same też argumenty musiały przesądzać o uwzględnieniu tego zarzutu, a w konsekwencji zmiany wyroku przez ustalenie innego, krótszego, okresu realizacji czynu. W tym zakresie w całości należy się odwołać do tych części uzasadniania (3.3, 3.4,3.5), które zostały poświęcone właśnie omówieniu prawnych podstaw odpowiedzialności oskarżonych za taki czyn.

Ad. 2.

Zarzut naruszenie przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych

odnoszący się do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 77 pkt. 1 ustawy o rachunkowości był przedmiotem apelacji oskarżonego M. G. (1). Z uwagi na faktyczną tożsamość zarzutu i argumentów podnoszonych w treści tej apelacji, także w tym zakresie należało się odwołać do tej części uzasadnienia (3.5) poświęconej właśnie tym zarzutom. Podane tam stanowisko pozostaje w całości tożsame i aktualne wobec treści omawianego zarzutu apelacji T. G. (1).

Podkreślenie wymaga przy tym, że nie zasługuje na akceptację twierdzenie, jakoby to na syndyku ciążyła odpowiedzialność za uchybienia w obowiązku prawidłowego prowadzenia ksiąg. Wskazane przez biegłych uchybienia odnoszą się do okresu co najmniej kilku miesięcy przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Księgowanie kar umownych oraz koniecznych

odpisów na pokrycie szkód nie mogło się odbywać na zakończenie roku obrachunkowego, a te pozycje musiały zostać uwzględnione w aktualnych rozliczeniach, a następnie w rozliczeniach bilansowych. Tak stanowisko biegłych księgowych ocenił prawidłowo Sąd Okręgowy czyniąc opinię postawą dokonania swoich zasadniczych ustaleń faktycznych w tym przedmiocie. Stanowisko to pozostaje przekonujące także z tego powodu, że ocena prowadzenia księgowości jest materią wymagającą wiedzy specjalistycznej i doświadczenia w takiej działalności. Jak też wskazano to wcześniej, biegłe wskazały na celowość ustalonego działania oskarżonych, co przekonuje także o ich umyślnym działaniu.

Wniosek

Apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

oskarżonego T. G. (1) od przypisanych mu w wyroku czynów.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Apelacyjny podzielił częściowo zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, co musiało skutkować istotnie zmianą okresu w jakim doszło do realizacji przestępstwa. Brak jest jednak podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji, skoro uwzględnienie w częściowo zarzutu nie ma wpływu na ustalenia przedstaw odpowiedzialności oskarżonego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Co do winy i kary wobec W. H. (1), M. G. (1) i T. G. (1) (punkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej: - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością	

<p>orzeczenia (art. 440 k.p.k.),</p> <ul style="list-style-type: none"> - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacji zarzutów (art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k.). 		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>pkt. I. części rozstrzygającej i tak:</p> <p>1) pkt. I części dyspozytywnej w ten sposób, że oskarżonego A. G. uniewinnia od czynu z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.) opisanego w pkt. I części wstępnej zaskarżonego wyroku, a kosztami postępowania związanymi ze sprawą tego oskarżonego obciążą Skarb Państwa;</p>		

2) w pkt. II części dyspozytywnej wobec oskarżonego **W. H. (1)** przyjmując, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.) opisany w pkt. II części wstępnej zaskarżonego wyroku, został popełniony w okresie od 15 stycznia 2012 roku do 17 kwietnia 2012 roku;

3) w pkt. III części dyspozytywnej wobec oskarżonego **M. G. (1)** przyjmując, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.), opisany w pkt. w pkt. III części wstępnej zaskarżonego wyroku, został popełniony w okresie od 15 stycznia 2012 roku do 21 grudnia 2012 roku, a z opisu czynu eliminuje sformułowanie: "w okresie do 15 stycznia 2010 roku

do 10 marca 2010 roku prezesem zarządu,";

4) w pkt. V części dyspozytywnej wobec oskarżonego **T. G. (1)** przyjmując, że przypisany oskarżonemu czyn z art. 586 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (Dz. U. 00.94.1037 z późn. zm.), opisany w pkt. VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, został popełniony w okresie od 15 stycznia 2012 roku do 21 grudnia 2012 roku, a z opisu czynu eliminuje sformułowanie: "z wyłączeniem okresu od 11 marca 2010 roku do 06 listopada 2011 roku, do dnia 10 marca 2010 roku i";

Zwięźle o powodach zmiany

Zmiana wyroku była wynikiem uwzględnienia niektórych zarzutów apelacji obrońców, co zostało omówione w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji w pkt. 3.3, 3.4, 3.5 i 3.6.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>pkt. I.</p>	<p>Zmieniając wyrok i uniewinniając oskarżonego A. G., Sąd, na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 k.p.k., stwierdził, że koszty postępowania w tej części obciążają Skarb Państwa.</p>	
<p>pkt. III.</p>	<p>W stosunku do pozostałych oskarżonych, Sąd orzekając o nieuwzględnieniu apelacji oskarżonych oraz apelacji oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o., na podstawie art. 636</p>	

	<p>§ 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art 634 k.p.k., obciążył ich wydatkami postępowania odwoławcze oraz na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 7 oraz 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tj.) wymierzając im opłatę należną od wymierzonej im kary grzywny, warunkowego umorzenia, a w wypadku oskarżyciela posiłkowego, według maksymalnej stawki przewidzianej we wskazanym przepisie (art. 13 ust. 2 ustawy).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Agata Regulska SSA Maciej Skórniak SSA Cezariusz Baćkowski</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>prokurator Prokuratury (...) w J.</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie wobec T. G. (1) oraz warunkowe umorzenie wobec M. G. i W. H. (1)	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	adw. K. R. pełnomocnik oskarżyciel posiłkowy (...) spółka z o.o.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	rozstrzygnięcie o winie albo

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana
1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	adw. J. W. obrońca oskarżonego W. H. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenia o winie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę		

	orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	adw. M. K. obrońca oskarżonego M. G. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	adw. J. Ś. obrońca oskarżonego T. G. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.16. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	6	
Podmiot wnoszący apelację	adw. A. N. obrońca oskarżonego A. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana